

THE STANDARD BEARER

EDITORIAL STAFF

H. Danhof

H. Hoeksema

G. M. Ophoff

G. Van Beek

Reformed Semi-Monthly

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE
PUBLISHING ASSOCIATION,
GRAND RAPIDS, MICH.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Subscription communications should be addressed to J. H. Vander Vennen, 1061 Dunham St., S.E., Grand Rapids, Mich. Communications relative to contents of Magazine should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. III, No. 7

JANUARY 1, 1927

Subscription Price, \$2.50

MEDITATIE

MIJN GOD OP WELKEN IK VERTROUW

Ik zal tot den Heere zeggen: Mijne toevlucht en mijn Burg! mijn God, op Welken ik vertrouw!
Ps. 91:2.

Nieuwjaar!

Pas klepelden, in 't holle van 't middernachtelijk uur, twaalf zware klokslagen van den stadstoren een laatst vaarwel toe aan 't snel heenvliegend oude jaar, dofdreunend, wegstervend, de ruimte in, weemoedig, noode, heimweëig....

En 't oude jaar vloog heen, zonder verwijl, met zijn lief en leed, zijn jubel en geweën, zijn feestvreugde en zijn rouwe, ging heen, zonder ommezien, zonder toeven, met volbeschreven blad, getuigend van hetgeen door miljoenen werd gedaan in het lichaam om dat blad neer te leggen voor den troon des gericht van Hem, die rechtvaardiglijk oordeelt, tot op den Dag, waarop de Boeken zullen worden geopend en een iegelijk zal ontvangen naar zijne werken....

'k Sta weer op den drempel van 't nieuwe jaar, peinzend, vragend, 't oog op het ondoordringbaar gordijn, dat de toekomst verbergt.

Duizend gewaarwordingen dringen zich aan de ziel op; duizend vragen verdringen elkander in 't hart....

Wat zal de toekomst baren?

't Nieuwe bekoort.

Maar 't nieuwe is ook donker, onzeker, stil-geheimzinnig.

Wat ligt daar, op dien donkeren, onbekenden weg, aan het begin waarvan we staan, dien we reeds hebben betreden, waarop we reeds voortschreden, die bewandeld moet worden en waarop geen stilstaan en toeven geduld wordt, en die steeds achter onze voeten wordt weggebroken, zoodat alle teruggaan is afgesneden?....

Onbekend is de weg, verborgen in betrekking tot zijn bijzondere kronkelingen, ontmoetingen, ervaringen. Of voorspoed of tegenspoed, vreugde of smart, gezondheid of lijden ons deel zullen zijn, 't blijft verborgen, hoe ook

ons oog in de toekomst zou willen gluren. De regel, die ook voor het jaar, dat voor ons ligt zal moeten gelden, is uitgedrukt in het woord van den Heiland: De morgen zal voor het zijne zorgen, elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad....

En toch?

Geheel onbekend is de weg ook weer niet. Immers:

"In 't verleden ligt het heden,

In het nú wat worden zal."

En dat verleden, van onszelf, van alle Gods kinderen, die hun getuigenis hebben achtergelaten, was een weg van strijd en moeite, van vaak bange worsteling, van vallen en weer opstaan, van onderliggen en weer overwinnen, van jubel soms, van geklaag dikwijls, van storm en noodweer, van vreugde soms, maar ook van smart en het einde van den weg deed altijd weer de weemoedige klacht aan de ziel ontglippen: "En het uitnemendste van die is moeite en verdriet"....

Zoo zal ook de toekomst zijn. De weg, die zich voor ons uitstrekt, schoon voor ons oog verborgen, zal een weg zijn van worsteling. Daar ligt op dien weg de strik des vogelvangers, daar wandelt op dien weg de zeer verderfelijke pestilentie; daar grijnst op dien weg de bange donkerheid van den nacht, daar vliegt op dien weg de pijn des zeer grimmigen vijands, daar wacht op dien weg het verderf, dat op den middag verwoest. Die weg gaat midden door de wereld, met hare verleiding en schijnschoon, met haar zoet gevele en dreigend gevloek. Die weg ligt dwars door de legerscharen des vijands, der geestelijke boosheden in de lucht, en de duivel tiert er op als een briesende leeuw, zoekende wien hij zou mogen verslinden. Die weg moet bewandeld met den vijand van binnen, loerend op het juiste oogenblik om zich aan te sluiten bij den vijand van buiten. Daar wacht op dien weg vroeger of later, lijden en strijd, zonde en smart, verbrijzeling des harten in schreiend berouw, het lijden dezes tegenwoordigen tijds; rouw en gekrijt, de dood...

In de wereld zult gij verdrukking hebben....

En tegen die vliegende pijlen en wandelende pestilentie en woedende vijanden; tegen dat bange lijden en die vlijmende smart staan we hulpeloos, machteloos, radeeloos....

We staan aan den dorpel van 't nieuwe....

En 't nieuwe bekoort.

Maar in 't licht van het verleden doet het nieuwe ook een huivering door de ziel gaan

Wat zullen we zeggen?

We zullen, bij 't ingaan van dien nieuwen, onbekenden, toch moeilijken weg, tegen den Heere zeggen: Onze Toevlucht en onze Burg!

Onze God, op Welken we vertrouwen!

Dan is alles goed!

Mijn God, op Welken ik vertrouw!

Als in donkeren nacht, door huilenden storm, in 't woeste bergland, temidden van duizend gevaren het kind den weg niet weet, maar 's vaders hand de zijne voelt omklemmen, dan klemmt zich 't kind dicht aan vader en zegt het steeds door in zijn kinderziel: Vader, op u verlaat ik mij, gij zijt mijn beschermmer en mijn gids, mijn leidsman op wien ik vertrouw!

Dat kind ben ik, zijt gij, zijn wij

Die Vader is onze God, Jehova, de Zijnde, de Getrouwe, de Almachtige, de Alwijze Vriend van Zijn volk, Vader van Zijne kinderen in Christus Jezus.

Zou er ergens liefhebbender vader en trouwer leidsman, zou er ooit machtiger beschermmer en betrouwbarder gids te vinden zijn dan de Heere onze God? Wie op Hem vertrouwt zit in de schuilplaats des Allerhoogsten, vernacht in de schaduw des Almachtigen. Hij is de Alwijze, die alle dingen bestuurt naar den raad Zijns willens. Is er een kronkeling in den weg, die zich thans, voor ons verborgen, voor ons uitstrekt, die Hem niet bekend is? Zijn er bergen en heuvelen, diepten en dalen, die voor Zijn oog verborgen zijn? Is Hij het niet, die naar Zijn eeuwig wijzen raad den weg Zelf heeft uitgestrekt en afgebakend? Kent Hij niet der pijlen weg, al vliegen ze nog zoo onverwacht voor ons; en weet Hij niet van tevoren waar de pestilentie wandelt? Is Hij niet elk oogenblik tot in het bijzonderste op de hoogte met de raadslagen des vijanden. Menschelijke gids, hij moge nog zoo ervaren zijn, is feibaar en kan dwalen; de weg kan hem verbijssteren. Maar de Heere onze God dwaalt nimmer. Met onfeilbare kennis en wijsheid, met nimmer falende zekerheid bestuurt Hij den weg.

En Hij is ook machtig!

De alleen-machtige

Er geschiedt niets zonder Zijn willen. Daar is geen verderf zoo machtig, dat het op den middag verwoesten kan, dan alleen op Zijn bevel. Daar is geen pestilentie, die wandelen kan en ons raken kan, tenzij dan op 't hoog bevel uit 's Heeren mond. Daar is geen felle leeuw, die verslinden kan, daar is geen jonge leeuw, die brullen kan, daar is geen adder, die kruipen kan, dan alleen als de Heere spreekt. Geen vijand kan aanslag smeden of volvoeren tegen ons, geen duivel kan razen en briesen, geen kwaad kan onze tente naderen op de pelgrimsreis, die zich voor ons uitstrekt, of de Heere moet spreken. Want Hij is niet alleen machtiger dan de allermachtigsten, maar Zijns is aller macht. Aller heerlijkheid verbleekt,

aller arm verslapt, aller kracht verdwijnt, aller tong verstomt, aller raadslag verijdtelt, trekt Hij zich terug, of ook treft Hij met vloekenden toorn. De alleen-machtige is de Heere onze God: ...

Ook verandert Hij niet!

Hij is immers de HEERE

De ZIJNDE

De Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde

Die trouwe houdt en eeuwig leeft en nooit laat varen de werken Zijner handen

Menschelijke gids zou op den weg zich tegen u kunnen keeren en uw verderf gaan zoeken. Op een arm des vleesch, op prins en onder de menschen kunt ge niet vertrouwen. De ervaring leert het elken dag weer. Maar de HEERE, uw God, verandert nimmer. Van voor de grondlegging der wereld heeft Hij met eeuwige, ondoorgrondelijke onpeilbaar-diepe liefde Zijn volk liefgehad. Hij heeft het liefgehad, zóó dat Hij volkeren in hunne plaats gaf, dat Hij Zijn Zoon in den dood gaf. Hij heeft het liefgehad om het te verheerlijken met de eeuwige glorie en hen het beeld Zijns Zoons gelijkvormig te maken; om hen te leiden over bergen en door dalen, over hoogten en door diepten, door licht en duisternis naar de eeuwige zalen van hemelsche vreugde. En zóó donker is niet de weg, en zóó kronkelt niet het pad, en zóó vliegt geen pijl en woedt geen verderf en tiert geen vijand, of het is alles door Hem alzoo beschikt in Zijne eeuwige liefde en wordt alles door Hem naar die liefde alzoo bestiert, dat het moet medewerken tot de verwerkelijking van die eeuwige heerlijkheid, die Hij voor Zijne kinderen heeft weggelegd van voor de grondlegging der wereld. De eeuwige God, de HEERE, verandert in die liefde nimmer

Heere, Allerhoogste, Almachtige, Eeuwig-Getrouwe Vriend van Zijn volk is God

Mijn God, op Welken ik betrouw!

Nieuwjaar!

Nog hangt de stervende herinnering van het Oude Jaar, gedragen door de langzaam wegdreunende naklank van middernachtelijk klokkenslag, in de stille atmosfeer

Vóór mij ligt de weg.

Reeds stuwt de tijd, die nooit geen tijd heeft, die nooit wacht of toeft, mij voort, altijd voort, onverbidde-lijk voort. Hij wacht op geen gepeins, hij belacht alle vrees, hij kent geen aarzeling. Voorwaarts! is zijn leus, altijd voorwaarts, onwederstandelijk voorwaarts, de toekomst tegemoet, den strijd in, de worsteling tegen; voorwaarts, naar den eeuwigen dag

Wat zal de toekomst baren?

Wat wacht mij op dien geheimzinnigen weg?

In 't verleden ligt het heden

En: "In de wereld zult gij verdrukking hebben!"

Wat zal ik zeggen?

Ik zal tot den Heere zeggen: Mijn Toevlucht en mijn Burg; mijn God op welken ik betrouw."

Ik zal mijn mond tot Hem opendoen. Ik zal tot Hem

zeggen, dat ik den weg niet weet en ook den moed mis en van kracht ontbloot ben, om hem alleen te bewandelen. Ik zal tot Hem zeggen, dat als ik het oog vestig op dien donkeren, verborgen weg, en denk aan de pijlen, die daar vliegen, aan de pestilentie, die daar wandelt, aan de vijanden, die daar loeren, aan de bange worsteling, die daar wacht; en ik zie dan op eigen kracht en wijsheid en verweer; en ik richt dan mijn oog niet op Hem, dat dan het lied van den dichter ook mijn lied wordt:

“Duizend zorgen, duizend dooden

Kwellen mijn angstvallig hart!”

Maar ik zal ook tot Hem zeggen, dat Hij mijn Toevlucht en mijn Burg is. Ik zal zeggen, dat ik het weet, dat ik het in mijn hart gevoel, dat het mijn innigst vertrouwen is, dat de Heere de Almachtige is, buiten en zonder Wiens wil zich geen schepsel kan roeren of bewegen; dat Hij de Alwijze is, Die van het begin tot het einde weet, en Die ook op den weg, die zich thans voor mij uitstrekt alle dingen zoo heeft beschikt, dat ze tot mijne zaligheid moeten dienen en medewerken; dat Hij mijn God is, mijn Jehova, mijn trouwe Vriend, Die Zijn Zoon voor mij in den dood gaf en met Hem mij alle dingen wil schenken, Die mijne zonden zal vergeven als ik tot Hem roep en medelijden zal hebben met mijne zwakheden; Die mij bij de hand zal houden en leiden door Zijn raad; Die mij zal beschermen tegen alle vijanden, voor mij en door mij zal strijden, in lijden mij zal troosten, mijn wonden zal heelen, mij nooit een oogenblik zal verlaten en ook door de vallei der schaduw des doods, mocht de weg door haar donkerheid voeren, mij ten Herder zijn zal; die mij meer dan overwinnaar doet zijn, om mij straks eeuwiglijk en volkomenlijk te troosten over den moeilijken weg en harden strijd....

Mijn God, op welken ik betrouw. Om Wien en door Wien ik van alle schepsel afzie, eigen kracht en wijsheid niet meer acht, om eeniglijk het hopen en vertrouwend oog op Hem te vestigen....

Dat zal ik zeggen!

Ik zal het zeggen tot Hem!

Ik zal het zeggen, nu, bij het intreden in het nieuwe en voor mijn oog verborgen jaar....

Ik zal het zeggen telkens en telkens weer, om mijn ziel er aan te herinneren, dat de Heere mijn God is. Ik zal het zeggen, zoodra mijn oogen zich openen, bij 't kriecken van elken nieuwen dageraad. Ik zal het zeggen, als de zon ter avondkinme neigt en de schaduwen lang worden, als de nacht zich spreidt over 't aardrijk. Ik zal het zeggen in voorspoed, opdat ik niet van Hem wijke; in tegenspoed, opdat ik niet vertwijfele; in vreugde, opdat ik mij niet tegen Hem verheffe; in smart, opdat ik Hem niets ongerijmds toeschrijve; in vrede, opdat ik mag blijven waken en bidden; in strijd en worsteling, opdat ik niet onderligge....

Ik zal het zeggen, biddende zeggen, Hem smeevende om genade, om het te mogen blijven zeggen....

Dan is 't goed. Dan is 't vrede; vrede, die alle verstand te boven gaat. Dan vrees ik niet, neen, schoon ik door duist're dalen dwaal....

Dan stap ik rustig aan....

Voorwaarts, altijd voorwaarts, worstelend op naar Sions top....

Tot de weg ten einde loopt. Ten eeuwigen einde.

Ten einde in de overwinning!

Heere, mijn God!

Eeuwiglijk!

H. H.

MIDDELBURG EN DE SYNODE. BEWIJS?

De vraag waarvoor we ons geplaatst zagen is: Heeft de Synode van 1924 de stelling, die ze uitsprak in het eerste der Drie Punten bewezen door de aanhalingen, die ze deed uit de Belijdenisschriften? Daar gaat het toch eigenlijk altijd weer om. Enkele losse teksten, door de Synode aangehaald, baten hier niet. De Synode was gebonden aan de Belijdenisschriften en had geen recht om aan die Belijdenis der kerken maar dingen toe te voegen, ook zelfs niet met aanhalingen uit de H. Schrift er bij. Als eenige Synode maar het recht heeft om de Belijdenis te veranderen of uit te breiden, dan zijn de kerken metterdaad Roomsche geworden, dan hebben de kerken eigenlijk geen Belijdenis, die als grondslag van haar leven gelden kan in een bepaald kerkverband, maar dan ontvangen ze van tijd tot tijd de maatstaf voor haar geloof en leven uit de hand van de Synode. Bovendien heet het toch immers, dat wij als ambtsdragers zijn afgezet, omdat we ons vergrepen aan hetgeen in het Onderteekeningensformulier staat, waar we beloofden niets te zullen leeren, dat indruischt tegen de Drie Formulieren van Eenigheid. Het gaat dus in alles om de vraag: heeft de Synode van 1924 hare stellingen uit de Belijdenisschriften gehaald en met aanhalingen uit de Belijdenis der kerken gestaafd? Zoo is het ook met Middelburg's bezwaar. In betrekking tot Punt II vroeg ze de Synode rechtstreeks: toon eens aan, dat de Belijdenis een stuiting der zonde leert door de algemeene werkingen des Geestes. En ofschoon de kerkeraad van Middelburg dit niet zoo direktelijk vraagt bij het stellen van zijn bezwaar tegen het eerste punt, is het toch uit alles duidelijk, dat ook hier dit de hoofdvraag blijft. De vraag is dus: Heeft de Synode met de aanhalingen uit de Belijdenis onder het eerste punt, duidelijk bewezen, dat hetgeen ze daar uitsprak confessioneel Gereformeerd is?

De Synode beweert (ik bedoel de Synode van 1926 in haar antwoord aan Middelburg), dat de citaten uit de Belijdenis op dit punt metterdaad afdoende zijn. Ze beweert in haar antwoord eigenlijk twee dingen. In de eerste plaats houdt ze staande, dat de Synode van 1924 de dingen niet verward heeft, maar goed bewust Gods genade aan *alle schepselen* en de genade, die er in de prediking des Evangelies ligt, heeft onderscheiden. En ten tweeden beweert ze, dat “deze citaten (uit de Belijdenis) toch genoegzaam bewijzen wat onder Punt I bewezen moest worden.” (Acta 1926, p. 116). Nu hebben we ge-

zien, dat de stelling, die de Synode uitsprak in Punt I, kort gezegd, deze is: *God is niet genadig alleen aan de uitverkorenen, maar ook aan de schepselen in het algemeen.* De citaten uit de Belijdenis, die deze stelling moeten bewijzen zijn de volgende:

Dordtsche Leerregels II, 5: "Voorts is de belofte des Evangelies, dat een iegelijk, die in den gekruisten Christus gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe; welke belofte allen volken en menschen, tot welke God naar Zijn welbehagen het Evangelie zendt, zonder onderscheid moet verkondigd en voorgesteld worden, met bevel van bekeering en geloof."

Idem III, IV, 8, 9: "Doch zoovelen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtiglijk in zijn Woord, wat hem aangenaam is, namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen; Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen en gelooven de rust der zielen en het eeuwige leven.

"Dat er velen, door de bediening des Evangelies geroepen zijnde niet komen en niet bekeerd worden, daarvan is de schuld niet in het Evangelie noch in Christus door het Evangelie aangeboden zijnde, noch in God, die door het Evangelie roept en zelfs ook dien Hij roept verscheidene gaven mededeelt, maar in degenen, die geroepen worden; van welke sommigen zorgeloos zijnde, het Woord des levens niet aannemen; anderen nemen het wel aan, maar niet in het binnenste huns harten, en daarom is het, dat zij, na een verdwijnende blijdschap, van het tijdelijk geloof wederom terug wijken; anderen verstikken het zaad des Woords door de zorgvuldigheden en wellusten der wereld en brengen geene vruchten voort; hetwelk onze Zaligmaker leert in de gelijkenis van het zaad (Matth. 13)."

Nu dienen we wel voor de aandacht te houden, dat we het op dit oogenblik niet hebben over den inhoud van deze citaten uit de Belijdenis als zoodanig. Die kunnen straks worden besproken. Ook hebben we het thans niet over de vraag, of deze citaten ook leeren, dat er in de verkondiging des Evangelies een zekere genade Gods is, die Hij betoont aan allen, die dat Evangelie hooren, een genade dus voor verworpenen. Ook dit komt straks. Het gaat hier louter en alleen over de vraag, of de Synode in deze citaten bewijs levert voor hare stelling. In die stelling toch gaat het niet rechtstreeks over de verkondiging des Evangelies, maar over een genade Gods aan *alle schepselen*. Dat de verkondiging des Evangelies als genade Gods te beschouwen is ook voor diegenen, die verloren gaan, heeft de Synode in haar eerste punt nooit rechtstreeks uitgesproken. Wel volgt het uit het verband van die stelling met de bewijspplaatsen uit de Belijdenis aangehaald, dat de Synode van 1924 dit voor de aandacht had; wel is het ook gebleken uit de discussie, die volgde na de Synode van '24, dat dit de bedoeling was der leiders in deze zaak, met name van Prof Berkhof. Doch we dienen, vooral nu de Synode van '26 zulk een wonderlijk tweeslachtig antwoord gaf aan Middelburg, toch wel voor de aandacht te houden, dat dit niet recht-

streeks werd uitgesproken. De stelling van het eerste punt is kort en bondig: *God bewijst ook genade aan alle schepselen.* De vraag is: Kon de Synode dat zeggen met beroep op de Belijdenis? Dit willen we eerst onderzoeken.

Nu is de stelling der Synode voor meer dan een opvatting vatbaar. De Synode sprak van een gunst of genade Gods, die Hij betoont aan Zijne schepselen in het algemeen. Wie nu meent, dat hij daarin een duidelijke voorstelling vindt, die voor geen tweeërlei verklaring vatbaar is, vergist zich. Het is daarom dan ook het veiligst, dat we de verklaring der Synode beschouwen in het licht van elke mogelijke opvatting, en zien of er voor één van die mogelijke opvattingen ook maar het minst bewijs is in de aanhalingen uit de Belijdenisschriften.

Allereerst dan kan de stelling bedoelen te zeggen: God is genadig aan de menschen alleen voorzoover ze uitverkoren zijn, en voorts ook aan de andere schepselen, buiten de menschen, aan dier en boom en bloem en plant en het groene kruid. Dan krijgen we de organische gedachte der Heilige Schrift. In dien zin is het natuurlijk waar, dat de Heere aan alle schepselen goed is. De schrift leert buiten allen twijfel, dat het de raad des Heeren is, om straks alle dingen bijeen te vergaderen in Christus, beide, die in den hemel en die op de aarde zijn (Eph. 1:10). God redt niet enkele menschen, om de rest van zijn werken te verdueren, maar Hij maakt alle dingen nieuw. Dit houdt ook de redeloze en stomme schepping in. Hij maakt straks nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, en dan zal ook het schepsel, dat thans onderworpen is aan de dienstbaarheid der verderfenis, deelen in de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods (Rom. 8:19-22). Wel mogen we hier voorzichtig zijn, opdat we ons de toekomstige heerlijkheid niet aardisch denken en ons niet voorstellen, dat het schepsel, zooals wij dat thans kennen in zijn aardischen vorm, straks ook weer bij ons zal zijn in de eeuwige heerlijkheid. Lompweg te zeggen, dat er ook koeien en schapen in den hemel komen, geeft zeker de gedachte der Schrift niet weer. In de toekomst wordt alles verhemelscht, met Christus als het Hoofd der nieuwe schepping. De aardische vormen verdwijnen. Doch dat neemt niet weg, dat de Schrift zeer duidelijk leert, dat ook dat stomme schepsel zal deelen in de heerlijkheid, zooals het nu ook onderworpen is aan de dienstbaarheid der verderfenis. En zoo heeft ook het schepsel in dien zin een plaats in de gunst en genade Gods. Het gaat ook met Gods volk in Zijn verbond deelen (Gen. 6-9) en wordt met dat volk gered van den vloed. Tijdelijk draagt en zegent de Heere in Zijne genade dan ook dat schepsel, om het straks te verheerlijken. En als nu de Synode verklaart, dat God niet alleen aan Zijne uitverkorenen, maar ook aan de schepselen in het algemeen gunst of genade bewijst, dan zou het voor de hand liggen zelfs, dat een Gereformeerd mensch daarbij allereerst zou denken aan boven gegeven verklaring. Dat wil dan niet zeggen, dat God hoofd voor hoofd genadig is aan al Zijne schepselen, het houdt zeker niet in, dat Hij ook genadig is aan de verworpen goddelooze, maar het wil zeggen,

dat Hij aan Zijn uitverkoren geslacht der menschen en aan de schepping buiten die uitverkorenen genadig is. Zoo opgevat nu, is er dan bewijs voor de stelling van het eerste punt in de aanhalingen, die de Synode doet uit de Belijdenisschriften? Juist niet. Immers, de aanhalingen der Synode hebben het over de houding van menschen tegenover de verkondiging des Evangelies. Het gaat in die aanhalingen juist ganschelijk niet over *alle schepselen*, doch alleen over *menschen*. Het gaat over menschen die dit gemeen hebben, dat ze leven onder de prediking des Evangelies, maar die hierin onderscheiden zijn, dat sommigen door die prediking getrokken worden, anderen niet. De tegenstelling in die aanhalingen is dus niet: uitverkorenen en andere schepselen; maar uitverkorenen en verworpenen. Dit ligt ook wel in den aard der zaak. Bij het opstellen der Canones stond de tegenstelling: menschen en andere schepselen, onzen vaders niet voor den geest, maar louter die van verkiezing en verwerping, van degenen, die zalig worden en degenen, die verloren gaan. Maar waar het in de aangehaalde citaten uit de Belijdenis juist ganschelijk niet gaat over alle schepselen, of over de schepselen in het algemeen, daar is het toch duidelijk, dat, indien we de stelling van de Synode '24 opvatten, zooals we haar boven hebben uitgelegd, er in die aangehaalde stukken uit de Canones geheel geen bewijskracht ligt.

Doch boven gegeven verklaring van de stelling in Punt I zal niet in de bedoeling der Synode gelegen hebben. Immers 't heet, dat 't eerste punt der Synode opkwam tegen de beschouwing van de leeraren Danhof en Hoeksema. En deze hadden altijd geleerd, dat Gods genade zich verspreidt over al Zijne werken. Ze hadden dit ook duidelijk uitgesproken in hunne geschriften, en de commissie, die voor de Synode van '24 het rapport van praeadvies opstelde wist dit zeer goed. De Synode van '26 toont dan ook in dit opzicht hare onkunde, als ze maar zoo botweg beweert, dat de leeraren Danhof en Hoeksema de valsche voorstelling hadden, "dat alle genade Gods in den absoluten zin des woords beperkt is tot de uitverkorenen alleen" (Acta 1926, p. 116). Dit hadden die leeraren juist nooit beweerd. Doch in elk geval hadden Ds. Danhof en Hoeksema altijd de organische voorstelling der dingen gegeven, zooals die ook boven aangeduid is. Ze hadden nooit gezegd, dat God niet genadig is aan al Zijn schepsel, maar ze hadden in dat schepsel de verworpenen niet inbegrepen. En waar de Synode toch wilde opkomen tegen de voorstelling dier leeraars, is het wel duidelijk, dat hare stelling in Punt I wat anders moet bedoelen.

Er is dan ook nog een andere opvatting mogelijk van die eerste stelling. Het is namelijk mogelijk, dat de Synode bedoelde: alle schepselen hoofd voor hoofd, ieder mensch, ieder dier, elke plant, ieder schepsel. Dan hebt ge wel een vreemde voorstelling, een individualistische voorstelling, die ook aan Gods Woord vreemd is; maar het is toch een mogelijke verklaring. De Synode sprak nu eenmaal van een gunst of genade Gods, die Hij bewijst aan Zijn schepselen in het algemeen en dit *kan* beteeke-

nen: ieder schepsel, hoofd voor hoofd. Zoo genomen dan, is er bewijs in de aangehaalde stukken uit de Belijdenis voor de verklaring der Synode in Punt I? Natuurlijk nog veel minder, dan bij de opvatting, die we boven gaven aan die verklaring. In de eerste plaats toch geldt alles wat we boven schreven ook hier. De aangehaalde stukken uit de Belijdenis spreken niet van alle schepselen, doch alleen van menschen. Maar bovendien geldt hier ook nog dit bezwaar, dat de citaten uit de Belijdenis ook nog niet spreken van alle menschen, van ieder mensch hoofd voor hoofd, doch slechts van een zeer klein gedeelte der menschen. Het is toch feit, dat het Evangelie niet tot alle menschen, doch alleen tot die menschen komt, tot wie God het in Zijn welbehagen zendt. Zoo spreekt dan ook het citaat uit Canones II, 5. Nu gaat het dus in die aanhalingen niet over alle schepselen, ook niet over alle menschen, maar over die groep van menschen alleen, tot wie het Evangelie naar Gods welbehagen gezonden wordt. Met andere woorden, het gaat in die aanhalingen over een zeer kleine minderheid. Als ge de eeuwen door rekent, dan komt het Evangelie van den gekruisten Christus, naar het welbehagen Gods, immers slechts tot enkelen, vergelijkenderwijze gesproken. Verreweg de meeste menschen sterven weg, zonder ooit dat Evangelie te hooren. Het is niet het welbehagen Gods, dat alle verworpenen ook het Evangelie zullen hooren. Doch sommigen moeten dat Evangelie hooren, ook van degenen, die God niet wil zaligen. De redeneering van de Synode van 1924 loopt, bij deze opvatting van hare verklaring, dus zoo:

God is aan ieder mensch en elk schepsel genadig.

Bewijs: het Evangelie wordt aan sommige menschen, die niet zalig worden verkondigd.

En ge zegt, dat dit onzinnig is en dat is het ook. Maar we zeggen niets anders, dan de Synode van 1924 heeft verklaard. God is allen schepselen genadig, want dit blijkt uit de algemeene verkondiging des Evangelies. Zeker, als ge de Synode van 1924 bij haar woord houdt, dan heeft die Synode ook werkelijk onzin uitgesproken. En we kunnen haar dit ook niet kwalijk nemen. Want ze wist, toen ze eindelijk tot een uitspraak kwam, eigenlijk niet recht meer waar het over ging. Ze wilde iets zeggen. Ze voelde, dat ze toch niet bij machte was om iets te zeggen. En toen is eindelijk die uitspraak gekomen. En men kan het wenden en keeren zooals men wil, het staat daar nu eenmaal, dat God genadig is aan alle schepselen, of aan Zijn schepselen in het algemeen, en dat dit blijkt uit de algemeene verkondiging des Evangelies. Nu kan het natuurlijk niet uit die verkondiging des Evangelies blijken, dat Gods gunst ook over de schepping buiten den mensch ligt. Deze ligt buiten die verkondiging. Het kan ook uit die verkondiging niet blijken, dat God genadig is aan de meeste menschen, want die liggen ook buiten de verkondiging des Evangelies. Ergo: ook als ge de verklaring der Synode zoo opvat, ligt er in de bewijsplaatsen uit de Belijdenis geen bewijs voor de stelling, door de Synode uitgesproken in haar eerste punt.

Een andere opvatting van de stelling, door de Synode aanvaard in 1924, kunnen wij ons niet denken. "De schepselen in het algemeen" beteekent of de uitverkorenen plus de schepping, of ieder schepsel hoofd voor hoofd. Ge hebt daar de organische voorstelling of de individualistische. De eerste is Gereformeerd, de tweede is Pelagiaansch wat de idee betreft, maar geen van beiden worden bewezen door de citaten uit de Canones. We komen dus tot de conclusie, dat de Synode van '24 ook haar eerste stelling niet heeft bewezen uit de Belijdenis, en dat ze hoegenaamd geen recht had, om zoo maar even dingen te poneeren, die niet in de Belijdenis staan. Ze heeft den grondslag van het Kerkverband aangetast. Ze heeft zich niet gehouden binnen de perken van haar duidelijk omschreven opdracht. Als iemand mij duidelijk kan maken, dat onze redeneering niet deugt, gaarne geven we hem plaats in ons blad. Meent iemand, dat hij bewijzen kan, dat de citaten uit de Belijdenis wel bewijzen, wat de Synode bewijzen wil, namelijk, dat er op de een of andere wijze een gunst of genade Gods is, die Hij bewijst aan Zijne schepselen in het algemeen, hij ontsteke licht over deze dingen. Wij voor ons kunnen met geen mogelijkheid zien, dat de Synode het recht had om deze dingen uit te spreken, zonder voorafgaande studie, en zonder deze dingen eerst eens voor de kerken in 't gemeen te leggen.

Misschien zegt ge: Neen maar, dat heeft de Synode ook zoo niet bedoeld. Ze heeft niet bedoeld, dat God gunst bewijst aan de stomme schepping, en ze heeft ook niet bedoeld, dat God genadig is aan ieder mensch. Ze heeft slechts willen zeggen, dat God aan sommige menschen, buiten de uitverkorenen, ook genade bewijst en dat deze genade bewezen wordt uit de prediking des Evangelies. Althans voorzoover ze bewijs zocht uit de Belijdenis heeft ze dit alleen willen bewijzen. Het kan zijn, dat de Synode van 1924 dit bedoelde. Zoo zegt ten minste de Synode van '26 het ook. We lezen daar nota bene op p. 116 van hare Acta: "De Synode nu toonde aan, dat er behalve de zaligmakende genade, die voor de uitverkorenen alleen is, ook een zekere genade, goedheid of gunstige gezindheid Gods tot openbaring komt jegens *een kring van menschen, die breeder is dan de groep van uitverkorenen* en dat dit onder meer ook duidelijk blijkt uit het feit, dat God welmeenend roept elkeen, tot wien de liefelijke uitnoodiging des Evangelies komt." Nu komt de bespreking van den inhoud van deze Remonstrantsche verklaring later aan de orde. Of er werkelijk in de aangehaalde citaten uit de Canones staat, dat God welmeenend roept een iegelijk tot wien de liefelijke uitnoodiging des Evangelies komt, kunnen we dan onderzoeken. Als dat er werkelijk staat, wordt het tijd, dat we de Belijdenisschriften herzien. Doch we kunnen hierover voorshands gerust zijn. Een Remonstrantsche blik op onze Canones ziet zulke taal daar. Maar hierover later. Wat we hier nog willen zeggen is, dat dit toch een vreemd geknoei is. De Synode heeft niets anders willen zeggen, dan dat er een genade Gods is over een kring van menschen, die breeder is, dan die van de uitverkorenen. Ze heeft gan-

schelijk niet bedoeld, dat God genade bewijst aan alle schepselen? Ze heeft niet gemeend te zeggen, dat er eene genade Gods is, die bewezen wordt aan elk schepsel of aan de schepselen in organischen zin? In allen ernst, want we spelen toch zeker niet met deze dingen, heeft de Synode dit alles niet bedoeld? Heeft ze werkelijk alleen maar bedoelen aan te toonen, dat God ook genadig is aan sommige (niet alle) menschen buiten den kring der uitverkorenen? En dan zegt de Synode toch maar: er is een genade Gods, die Hij bewijst aan Zijne schepselen in het algemeen? Met andere woorden: "schepselen in het algemeen" is hetzelfde als "een kring van menschen, die breeder is dan de uitverkorenen" voor het bewustzijn der Synode? Neen toch, dat wil ons niet aan. Dat de Synode, die geadviseerd werd door een geleerde commissie, met mannen als Bouma, Berkhof en De Jong aan het hoofd, zich zoo allerellendigst gebrekkig kon uitdrukken, dat ze een bredere kring van menschen *bedoelde* en van *alle schepselen* sprak, neen, dat gelooven we niet. En ook al was dit zoo, dan doet dit aan de zaak zelf niets af. Ook al zouden we kunnen toegeven, dat de Synode van '24 zulk een leelijke flater maakte, dan blijft toch de zaak, dat ze officieel uitsprak, dat God genade bewijst aan Zijne schepselen in het algemeen, en dat de verkondiging des Evangelies daarbij werd aangevoerd als het eenigste bewijs, dat de Synode kon vinden, en dat dit geen bewijs voor die stelling is. De Synode van 1926 had dan toch de stelling van dat eerste punt moeten veranderen, zoo dat ze alleen uitsprak, dat God genadig is over een bredere kring van menschen dan de uitverkorenen alleen. Doch nog eens zeggen we het: zoo stond de zaak niet. De zaak was deze. De Synode wilde de Gemeene Gratie-theorie van Kuyper handhaven. Daarom sprak ze van een zekere genade Gods over Zijne schepselen in het algemeen. Doch ze moest hiervoor grond zoeken in de Belijdenis, want immers het ging er om om ons te veroordeelen. Door eenvoudig de Gemeene Gratie-theorie vast te stellen zonder meer had men nog niets uitgevoerd, want immers men kon ons slechts veroordeelen op grond van hetgeen in de Belijdenisschriften werd geleerd. Daarom is toen de Commissie der Synode, en haar op den voet volgend ook de Synode, gaan zoeken naar bewijs uit de Belijdenis voor de stelling dat God genade bewijst aan Zijn schepselen in het algemeen. Dit bewijs kon ze echter niet vinden, om de eenvoudige reden, dat het er niet is. En toen heeft de Commissie, en toen heeft ook de Synode, maar iets genomen, dat er toch een beetje op geleek. Immers de verkondiging des Evangelies komt ook tot anderen dan de uitverkorenen. Dat geleek er toch een beetje op. Maar nu komt een derde en onderzoekt de Synode. Hij (Middelburg) komt met de vraag: Waar staat dat toch in de Belijdenisschriften, dat God ook genadig is over Zijn schepselen in het algemeen. De Synode vergadert weer. Ze moet een antwoord zoeken, om de Synode van '24 te rechtvaardigen. Dat is niet gemakkelijk, want het is een krom ding, dat de Synode in '24 deed. En kromme dingen recht praten is niet gemakkelijk. Doch '26 weet raad. Ze zegt: De Synode bedoel-

de niet elk schepsel, maar toonde aan, dat de genade Gods ook een breedere kring van menschen raakt dan de uitverkorenen alleen. En dan, ja, dan past het bewijs uit de Belijdenisschriften formeel wel, want immers de verkondiging des Evangelies raakt ook anderen dan de uitverkorenen. Doch zoo draait men, voor wie niet toeziet, een rad voor de oogen.

En wat nog erger is, zoo is men ook verzeild geraakt in het Remonstrantisme. Want materieel is er ook zoo geen bewijs in de citaten uit de Belijdenisschriften. De stelling, dat God welmeenend ieder en een iegelijk, die het Evangelie hoort, roept, is puur Arminiaansch, en is zeker niet ingeslopen in de Canones.

Doch hierover later.

H. H.

WHO CHANGED?

We were deposed because of our refusal to subscribe to the three points of Synod. The deliverances of Synod are regarded as a reliable elucidation of certain non-fundamental doctrines constituting the Reformed creed. Hence, it is maintained that the denunciation of these points implies a departure from that creed.

The matter to which we desire to call attention is that these points were, up to a very recent date, being denied by those very divines who, at this instant, are so insistent that these particular products are in line with Reformed thought. Let me furnish proof. We shall quote, first of all, from a copy of an address delivered by Rev. R. B. Kuiper, before the Association of the Christian Psychopathic Hospital, convened in the month of September of the year 1920. The title of the speech reads: "Religious Formalism Versus Christian Charity." We quote the following: "Now observe the folly of certain men! They say: We are not concerned about the forms of religion, but only about charity. But fact is *that these very men cannot possibly love mercy. For they are spiritually dead, and no unregenerated person can be charitable in the full sense of the word, can do works of charity worthy of the name.*

"My last statement may seem to you to be altogether too sweeping. You point to charitable institutions many and large, supported by the children of the world. You call attention to such an organization as the Red Cross, controlled largely by the irreligious. You remind me that the children of the light are often put to shame in point of doing deeds of mercy by the so-called children of darkness.

"I reply (so Kuiper continues) that when two men are doing the same thing, they are not doing the same thing. That statement is paradoxical, of course yet it expresses an obvious truth.

"Let me illustrate. Your boy throws a stone through your neighbor's window-pane. Your neighbor sees it, becomes enraged, runs after the culprit, catches him, and gives him five hard smacks on a certain part of his body. Later on you hear what your son has done. You are much displeased, even saddened. And you, too, admin-

ister five hard spansks to the identical part of his body. You and your neighbor have done the same thing. Yet you have done quite different things. He in anger wreaked vengeance on the boy. You in love chastised your son.

"Now we'll say a poor widow has two neighbors, the one a Christian, the other not a Christian; the one regenerated, the other not. On the same day each of these neighbors present the widow a \$10 bill. They have done the same thing, yet they have not. The Christian was prompted by his new man, by the man of God to this act of kindness. The non-Christian had no such prompter; in his case it was just a natural, unregenerated man who did the deed.

"An outward act as such amounts to nothing. It is the person behind the act that puts real content to it.

And we believe, do we not, that man as he is by nature, is totally depraved and therefore unable to do any really good thing? That is one of the very fundamentals of our faith.

How then, can unregenerated man do a work of charity deserving the name? Only the Christian can do that. Christian charity and the charity of the world are essentially different. I wonder whether that may not have been in Solomon's mind when he said: 'The tender mercies of the wicked are cruel' (Proverbs 12:10)." Thus far Kuiper.

The above exposition of the total depravity of man, precludes absolutely the theory of common grace. It is emphatically asserted that natural man is unable to do any really good thing. The speaker agrees with Solomon that the mercies of the wicked (unregenerate) are cruel. It is quite another thing whether Kuiper *is ready to admit* that this speech of his is a flat denial of common grace. We rather think not. Very likely he will attempt to make it appear, by means of sophistical reasonings, as if the above deliverances do not at all militate against his present views. Try, as he may, he will not succeed however. For the speaker was describing the issues of man's heart as they actually are, not as they would be if it were not for the blessed influence of common grace. It was not maintained by the Kuiper of the year 1920 that the tender mercies of the wicked *would be cruel* if it were not for the operations of common grace. It is asserted in that speech that these mercies *are* cruel. In fine, the Kuiper facing the Association of the Psychopathic Hospital gave expression to views which he repudiated two years later.

It should not escape our notice that the Kuiper of the year 1920 assures his audience that the view to which he then gave vent — the view, namely, that the works of charity of the unregenerate are not worthy of that name; the view that the tender mercies of the wicked are cruel is one of the fundamental elements constituting our faith. In other words, it is asserted by that speech-maker of seven years ago that the good works of the wicked one turn out to be, when analyzed, sin, that his philanthropy is misanthropy. And he added that this view is one of our fundamental doctrines. And I repeat,

two years later, at the most, Kuiper broke with this fundamental doctrine, as is evident from the following selection: "If I am not mistaken, present-day theology is in the sign of man. Anthropology is the subject of the chief interest. And the burning question is: just how good or bad is man?"

"The doctrine of common grace (says Kuiper) gives a definite answer to that question. It tells us that natural, unregenerated man is totally depraved and consequently incapable of doing any good whatsoever of himself. Undeniable fact is, however, that he does a great deal of good. Just think of the civic virtues and the noble morality which often adorn him. This good, says our doctrine, is the fruit of the working of common grace in him" ("As To Being Reformed," p. 113). And then this from Kuiper's pen: "If we discard common grace we are driven inevitably to one of two conclusions: either man is not totally depraved, or he can do good of himself; or the good which he does is not really good at all: his virtues are faults; his noble accomplishments are works of the devil; his patriotism, marital fidelity, filial piety, love for his children, common honesty are all of them glittering sins. In the doctrine of man the denial of common grace leads to the rankest Modernism or blackest misanthropy" ("As To Being Reformed," p. 114).

Thus it happens that the Kuiper of this day is prating about the noble morality adorning the totally depraved sinner. *Now* he is telling the world that the depraved sinner performs many works which are really good, that the philanthropy of the wicked one is philanthropy indeed and not misanthropy. And he has it that these views constitute one of our doctrines. Seven years ago this man averred that the good works of the wicked are not worthy of the name, that the love of the wicked one is cruelty, that his philanthropy is misanthropy. This, he then maintained was one of our fundamental doctrines. Seven years ago, according to Kuiper, it was one of the very fundamentals of our faith that the philanthropy of the wicked is misanthropy. Today Kuiper avers that one of our doctrines is that the philanthropy of the unregenerated one is philanthropy. It is plain that the Kuiper of today is not the Kuiper of yesterday. The man changed his views. And in doing so he set aside what he himself admitted to be one of the very fundamentals of our faith.

R. B. Kuiper also signed the Formula of Subscription. In doing so he agreed to the following: "We declare, moreover, that we not only reject all errors that militate against this doctrine and particularly those which were condemned by the above mentioned Synod, but that we are disposed to refute and contradict these, and to exert ourselves in keeping the Church free from such errors. And if hereafter any difficulties or different sentiments respecting the aforesaid doctrines should arise in our minds, we promise that we will neither publicly nor privately propose, teach or defend the same, either by preaching or writing, until we have first revealed such sentiments to the Consistory, Classis and Synod, under the penalty, in case of refusal, to be by that very fact

suspended from office." (Quoted from Formula of Subscription.)

R. B. Kuiper declared before the Lord, sincerely and in good conscience, that he heartily believed that the good works of the wicked are not worthy of the name, that their love is cruelty, their philanthropy misanthropy. He promised diligently to teach and faithfully to defend this doctrine. He agreed not to contradict the same by preaching or writing. If different sentiments respecting this doctrine should arise in his mind he promised not to defend the same either by preaching or writing until he had revealed such sentiments to Consistory, Classis and Synod. But what happened? In course of time different sentiments respecting this doctrine did arise in his mind. Did Kuiper refrain from defending the same until he had revealed these sentiments to the proper bodies? To the contrary. Kuiper calmly set aside this doctrine and is now engaged in privately and publicly defending and teaching his contrary sentiments. What is more, he does not recoil from assuring men that these contrary sentiments of his are and always have been the doctrine of the Church. And he joined that group who deposed us because we insisted that the views and sentiments which were once his but which he is now engaged in repudiating are indeed the doctrine of the Church. He is now a member of that group who maintains that it is we who forsook the old paths while in reality it is he who did so.

R. B. Kuiper is not the only guilty one. The conduct described above is also that of brother Beets. There was a time when also Dr. H. Beets was persuaded that it is the plain teachings of Scripture and the Confession that the good works of the wicked one are not worthy of the name, that his love is cruelty, his philanthropy misanthropy. Let us attend to a selection taken from one of Beets' sermons. "Het eerste dat we moeten leeren, door Gods genade, om recht bevel te geven aan ons huis, is: te zien, te betreuren, te belijden met schaamte, dat ons huis — *geheel ons bestaan* — in een geruïneerden toestand is. Geruïneerd door de zonde!

"Ja, vrienden, dat moeten we leeren zien! Zien bij Geestes licht, want ach! zonder hetzelfde kunnen we het nooit recht aanschouwen.

"Zien dat huis van ons bestaan, ons lichaam, onze ziel, *door en door* bedorven is door de invloed der zonde, *doortrokken met de smet ervan*, zoowel als bedekt met de schuld der ongerechtigheid.

En dat moeten we niet alleen zien, maar ook betreuren! Betreuren met hartelijke smart en daarover waar God ons goed en naar zijn evenbeeld had gemaakt, dat we zoo verdorven zijn geworden door Adams bondsbreuk, door eigen zonden en misdaden. O, waarlijk daarover moeten we treuren, zooals David treurde in Psalm 51.

"En dan — zooals David zijne ongerechtigheid beleet met schaamte, zoo moeten wij ook voor God leeren bekennen *dat ons huis zoo door en door bedorven werd*, evenals de dichter van Psalm 32:3:

'k Bekend' o Heer! aan U oprecht mijn zonden;

'k Verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden;
Maar ik beleed, na ernstig overleg,
Mijn booze daan.'

"O, dat belijden voor den Heere, *dat we door en door bedorven zijn* en dat we het verdiend hebben verdorven te worden — ook dat mag niet ontbreken zal het in orde komen met ons huis!

"Maar er is nog een tweede iets noodzakelijk om recht deze zaak in het reine te krijgen. Wellicht zijn er sommigen hier, die meenen dat ons huis in orde komt, figuurlijkerwijze gesproken, door het huis onzes bestaan te waschen met onze tranen van boete. Om het opnieuw te behangen met het papier van onze goede voornemens en het te beschilderen met onze deugden.

"Velen doen althans iets dergelijks!

"Maar dit is een vruchteloos pogen, geliefden! Ons huis is zoo *geheel en al in disorde, zoo door en door geruïneerd*, dat menschelijke kracht ten eenenmale onbekwaam is, het recht in orde te brengen, recht bevel er aan te geven....

"Met andere woorden — we moeten leeren zal de zaak in orde komen, om ons huis, heel ons bestaan, ons lichaam, onze ziel, onze zonde over te dragen aan hem, die alleen in staat is alles in het reine te brengen: Christus Jezus, den middelaar Gods en der menschen.

"Ja, waarde toehoorders, moogt ge dat leeren doen in gehoorzaamheid aan het bevel van onzen tekst.

"Moogt ge leeren te zeggen tot den Heiland, als een arm en verlegen zondaar: 'Heere, hier is mijn huis — alles wat ik ben en wat ik heb. Heel mijn bestaan. Het is onrein, Heere, hopeloos bedorven.' Waar het vroeger versierd was met het beeld Gods, is dat schier gansch en al verdwenen en de enkele stukjes er van overgebleven zijn verdonkerd en bevekt. *En binnen in het huis van mijn bestaan is het vol van Diabolisten.*

"Daar woont ongeloof en hoogmoed, en vloeken en afhoereeren, en bedriegen, en heel het gebroed van de oude slang die het eerst ons huis ten val bracht.

"*Het is dus hopeloos bedorven. Het is te onrein*, dat Gij het zoudt aanzien. Maar ik weet niet wat ik er mee doen zal. Ik ben ten einde raad. Dit echter weet ik dat Uw naam Ontfermer is" ("Uit Eigen Kring," p. 763).

The above selection reflects the musings of one upon whose soul the depravity of man apparently made a deep impression. Time and again it is asserted that the sinner is thoroughly corrupt, hopelessly depraved, and that, according to his entire existence together with all that he is and all that he has. Dr. Beets shall have to concede that the above view of man's moral condition precludes the doctrine that the sinner is performing works which are good or relatively so. Dr. Beets will reply, however, that in the above selection he merely maintains that natural man is totally depraved and further that his anthropology in no wise militates against the doctrine of common grace — a doctrine to which he at present is also addicted. Fact is that, according to the doctrine of common grace, natural man does remain totally depraved even though the Holy Spirit is causing good fruit to

appear on that thoroughly bad tree — the sinner. The good fruit is not brought forth by the bad tree, is no product of the tree. If such were the case, so they say, it could not be maintained that the tree is bad. For a bad tree produces no good fruit. It is the Holy Spirit to whom credit is due. The good fruit is His product, not the tree's. Such being the case our opponents aver that their doctrine enables them to maintain the doctrine of the total depravity of man and permits them to acknowledge the good which sinners do.

It could very easily be shown that the theory of common grace is in violent conflict with Scripture, if for no other reason than that the theory reduces the sinner to a mere puppet in the hands of God thereby relieving him (man) of all responsibility. Just now, however, there is another matter to which we desire to attend. The Kuiper and Beets of yesterday not merely maintained that natural man is totally depraved. They went further (if it is possible to go further) and taught that *the works of the sinner are as corrupt as the sinner himself*. Kuiper averred, did he not, that *the good works* of the sinner are not worthy of the name, that his love is cruelty. And Beets insisted, so we pointed out, that man is thoroughly corrupt as to his entire existence together with all that he is and has. One question Dr. Beets: Are not the works of the sinner a part of his "bestaan"? Does not the phrase "with all that he is and has" apply to the sinner's works? Indeed. A man's works are a part of him. They are *his* works. To maintain the contrary is equal to asserting that man is not responsible for his deeds.

It is plain that the views which one happens upon in the sermons of the Beets of yesteryears preclude Beets' present views concerning the worth of the sinner's deeds. The Beets of yesterday most emphatically insisted that the works of the wicked one are thoroughly corrupt. It was even his contention that the wicked one is full of devils. I do not recall ever meeting a statement of this kind in the works of Danhof and Hoeksema. Today Beets is persuaded that the wicked perform many works which are good. Beets as well as Kuiper changed. He also secretly set aside what Kuiper rightfully called one of the very fundamentals of our faith. And he writes and speaks as if the views which he now renounces were never his. But we know better.

Perusing the writings of the divines of the preceding decades—the divines of the Christian Reformed churches — one discovers that it was a settled matter among them that, to express ourselves in the words of Kuiper the *good works* of the wicked are not worthy of the name, that the love of the wicked is cruel. I shall now quote from a sermon contributed by Rev. H. Keegstra. "De zonde immers is niet iets, dat, gelijk een kleed ons van buiten omhangt en aan de oppervlakte, aan de buitenzijde van ons bestaan kleeft. Ze is veel meer als een zuurdeeg, dat van binnen uit zijne aanwezigheid openbaart. De zonde wortelt in het binnenste van ons wezen, in het hart, waaruit de uitgangen onzes levens zijn. Daarom kan ze ook tot ons binnenste niet beperkt en alzoo

verborgen blijven, maar trekt en woekert ze van uit ons hart voort, geheel ons leven door. Niets spaart ze in den zondaar, heel ons bestaan vergiftigt ze en deelt ze haren onheiligen smet mede. Op alles tracht ze beslag te leggen en volkomen onder haar heerschappij te brengen. 't Leven in ons en geheel de sfeer rondom ons en die onder onzen invloed staat, 't is al bezoedeld en onrein. Wat in ons omgaat is onzuiver en wat er door ons denken en willen en werken tot stand gebracht wordt, het draagt alles het stempel der zonde" ("Uit Eigen Kring," p. 161).

Keegstra is describing the natural man. He asserts that the heart is the seat of sin. Sin, however, cannot be confined to the inner recesses of man's being. To the contrary, sin must come to the surface. Doing so, says Keegstra, it infects the entire existence and corrupts the whole life of man. Again I say, the doctrine that the entire existence and the whole life of man is corrupted by sin and this other doctrine that on the bad tree one may find good fruit do not go together. Such two doctrines are mutually exclusive. For man's existence and his life include man's deeds. Thus it appears that a few decades ago it was also Keegstra's view that the apparently good works of the wicked are unworthy of the name, that his philanthropy is misanthropy.

We now wish to quote from a sermon by Prof. F. M. Ten Hoor on Luke 6:44 which reads: "For every tree is known by his own fruit." The sermon appeared in "De Gereformeerde Amerikaan" and can be found in Vol. XII, No. VIII. We quote the following: "De aard van den boom bepaalt den aard van de vrucht. Deze aard van den boom zit niet in het een of ander deel van den boom, niet slechts in de takken of in den stam of in de wortelen, maar in den boom in zijn geheel. De vruchten toonen niet slechts hoe de aard van een deel van den boom is, maar hoe de geheele boom is, want de geheele boom neemt deel aan het voortbrengen van de vruchten.... Zoo is ook de mensch. Zijn bijzondere geestelijke levens-aard zit niet in het een of ander deel van hem, maar in zijne geheele inwendige persoonlijkheid. In zijne werken openbaart hij niet slechts hoe hij voor een deel, maar hoe hij in zijn geheel is."

These are noteworthy statements. It is asserted among other things that the nature of man determines the nature of his works. Therefore we may learn to know a man from his works. The entire man is back of the deed. And the deed is an outgrowth of the man. The two are organically connected.

According to the theory of common grace the nature of man in no wise determines the nature of his works. The man is not back of the deed. And the deed is not an outgrowth of the man. The two are not organically connected. Man may be performing good works even though he be totally depraved. For these good works, though they be performed by man are not out of him. These works therefore do not reveal the man. And consequently, one cannot possibly learn to know oneself nor one's neighbor from the works performed. Jesus, accord-

ing to this theory, erred when he maintained that every tree is known by his own fruit.

And now this from the pen of Prof. Ten Hoor: "Zij bezaten niet het zaligmakend geloof, maar alleen het wonder geloof. En met dit wonder geloof kan men nog onwedergeboren zijn.... Beoordeeld naar den wil van God met betrekking tot onze zaligheid, kan men zulke menschen geen goede boomen, en hunne werken geen goede werken noemen.... Geven aan de armen, aan de kerk, aan het Christelijk onderwijs, is een goed werk. Zeker is het goed in den zin dat het voordeelig is voor hen of voor de zaak waaraan men geeft. Doch dit maakt een werk voor God nog niet goed.... Het geven aan armen kan uit menschelijk medelijden of ook uit een algemeen Christelijk plichtsgevoel voortkomen. En het doel bij dat alles kan zijn eerezucht. Zulke daden zijn geen goede werken, geen goede vruchten, en bewijzen dus ook niet dat de boom goed is" (Vol. XIII, No. IX, p. 468).

It is plain that these teachings and the teachings of the exponents of common grace relative to man's deeds do not go well together. Prof. Ten Hoor taught that the works of the sinner are as corrupt as is he. According to the exponents of common grace the works of the wicked may be good even though the wicked one himself is totally corrupt.

Finally, it drew our attention that the distinction between spiritual and natural good does not appear in the sermon of Prof. Ten Hoor. He does not call the works of the unregenerated sinner naturally good works but bad works.

Thus it appears that a few decades ago the divines of the Christian Reformed Church had not yet begun to babble about the good which sinners do. Then they were talking like men in conformity with the truth. Those who taught the doctrine of the total depravity of man together with the implications were not disturbed. All went well until the supporters of Dr. Jansen decided that Rev. H. Hoeksema had to go. But they must have a reason for deposing him. They peruse his writings in search of doctrinal errors. And what they sought they imagined they found in a certain passage of "Niet Doopersch maar Gereformeerd." We shall reproduce the section. "Het is uwe beschouwing dat de mensch wel van nature zoo bedorven is, dat hij ganschelijk onbekwaam is tot eenig goed en geneigd tot alle kwaad. Maar die bedorven natuur door Gods algemeene genade toch weer bekwaam wordt om positief goed te doen. En wij spreken het met alle vrijmoedigheid uit, dat juist dit laatste noch naar Belijdenis, noch naar de Schrift is. Het is juist deze beschouwing die de oogen sluit voor de Schrift" ("Niet Doopersch maar Gereformeerd," p. 32).

This passage asserts what the ministers in the Christian Reformed Church (among others Kuiper, Beets, Keegstra, Ten Hoor) had all along, according to their own statements, been regarding as one of the very fundamentals of our faith, namely, the doctrine that the works of the spiritually dead sinner are not worthy of the name, that his love is cruelty, his philanthropy, misanthropy.

Yet concerning this passage the committee asserts: "Evenals de vorige, acht uwe Comm, ook deze uitspraken in strijd te zijn met de Heilige Schrift en met onze Belijdenisschriften, daar het volgens Schrift en Confessie vaststaat, dat God, zonder het hart te vernieuwen, zoodanigen invloed op den mensch uitoefent, dat deze in staat gesteld wordt burgerlijk goed te doen."

The committee is unable to harmonize with Scripture and our Confession what Kuiper correctly called when he was yet Reformed one of the very fundamentals of our faith. And Hoeksema and others had to go because they refused to break with one of the very fundamentals of our faith. What is more, Dr. Bouma and his fellows insist that their substitution is the doctrine of the Church. And it is their contention that we have changed and forsaken the old paths. In reality it is not we but they who have changed.

Amazing corruption, which eventually will prove to be the undoing of the Christian Reformed Church.

R. B. Kuiper informs his reader that very likely he would not have returned to the Christian Reformed Church had not Synod taken a firm stand for common grace. In other words, Kuiper asserts that he would not have returned had not Synod declared and established that the good works of the wicked *are* worthy of the name, that their love is indeed love and not cruelty, that their philanthropy is indeed philanthropy and not misanthropy. See preface to Kuiper's "As To Being Reformed."

A strange admission from one who a few years previous had insisted that the doctrine to the effect that the good works of the wicked one are unworthy of the name, that his philanthropy is misanthropy. Should Kuiper find fault with us for denominating his latest book a *humbug*? Should Bouma and Berkhof, etc., marvel because we question their sincerity and integrity?

G. M. O.

INGEZONDEN

Zeer geachte Redacteur!

Beleefd verzoekt ondergeteekende een bescheiden plaats in uw blad, "The Standard Bearer," en zulks naar aanleiding van het schrijven van Br. P. te H. en uw antwoord daarop, voorkomende in genoemd blad van 1 Dec. jongstleden.

Zonder nu te zeggen dat ik het in alle opzichten eens ben met wat Br. P. zegt, noch ook het tegendeel betreffende uw antwoord daarop, zoo wilde ik toch zeer gaarne, vertrouwend op uwe welwillendheid, *één* zaak door Br. P. genoemd, nader met u bespreken.

Als genoemde Br. in het begin van zijn schrijven zegt, dat Gods Woord leert dat God ook aan de niet-uitverkooren zegeningen schenkt, dan ben ik dat volkomen met hem eens, en dan heeft hij hiermede eene gedachte uitgesproken die, zoover mij bekend, alle eeuwen door, door de Geref. theologen is aanvaard geworden.

De Br. levert echter voor zijn beweren geen Schrift-

bewijs, en dit nu is naar u schrijft, juist wat u wilt hebben.

Nu is het wel mogelijk, dat de Br. in de toekomst aan uw verzoek zal voldoen, doch waar u nog nimmer is bezweken voor de bewijzen die anderen u hebben voorgelegd, daar betwijfel ik zeer of hij den moed zal hebben verder met u over deze zaak te handelen.

Als ik dan de pen opneem om bewijs uit Gods Woord te leveren voor de uitgesproken stelling, dan is dat niet met de gedachte dat ik mij meer bekwaam gevoel dan anderen, maar dan is het bij mij de drang der liefde tot de waarheid die mij, niettegenstaande het besef van geringheid van kennis, in tegenstelling met u, den moed geeft om het te wagen deze zaak op broederlijke wijze met u te bespreken, en kon het zijn tot een goed einde te brengen.

Ik wil mij ditmaal bepalen tot één bewijs uit de H. Schrift, hetwelk, zoover mij bekend, nog nimmer in bespreking is geweest, en dat voor mij zoo duidelijk leert, dat God *niet* altijd in *toorn*, maar ook wel in Zijn *gunst*, natuurlijke gaven schenkt aan goddeloozen.

Wat ik op het oog heb, is de geschiedenis van Jozef en Potifar.

We vinden, zooals u bekend, deze geschiedenis in Gen. 39. Aldaar wordt ons verhaald, dat Potifar, nadat hij gezien had, dat alles wat Jozef deed, door den Heere voorspoedig gemaakt werd, dat Jozef genade vond in zijne oogen en dat hij hem zette over heel zijn huis, enz.

En dan volgt in het vijfde vers wat wij wilden noemen als bewijs van zegen aan goddeloozen.

We lezen daar: "En het geschiedde van toen af dat hij hem over zijn huis en over al wat het zijne was, gesteld had, dat de Heere des Egyptenaars huis zegende om Jozefs wil. Ja, de zegen des Heeren was in alles wat hij had in zijn huis en op het veld."

Zie Eerw. Br., dat is voor mij zeer duidelijke taal, die bovendien ook nog door onze kanttekenaars wordt toegelicht, met deze zeer eenvoudige, doch belangrijke opmerking: "De boozen worden gezegend vanwege de bijwoning der vromen."

Deze uitspraak nu van onze Dordtsche vaders geeft ons m. i. juist de sleutel tot oplossing van heel het probleem der gemeene gratie.

Indien wij n.l. de algemeene genade beschouwen als ondergeschikt *aan*, en staande in dienst *van* de bijzondere genade, dan wordt ons heel wat duidelijk wat anders als dualisme voor onze aandacht staat.

Mocht u in dit opzicht mijn standpunt wenschen te weten, dan zijn we gaarne bereid eenigen tijd dat te geven.

Sta mij nu nog even toe, dat ik de inhoud van vers 5 in drie korte stellingen weergeef:

1. Het is een feit, dat God goddeloozen zegent.
2. God doet dat om der vromen wil.
3. Deze zegeningen bestaan in natuurlijke gaven.

Vergun mij ten slotte nog een opmerking.

Als u het hiermede niet eens kan zijn, dan vindt dat, naar mijn bescheiden meening, zijn oorzaak hierin dat u

alles wat God aan de goddeloozen geeft, rechtstreeks doet voortvloeien als vrucht of gevolg van het besluit der verwerping, en dat is inderdaad niet zoo.

Dat is ook niet het geval met Potifar in het Schrift-gedeelte dat wij voor uwe aandacht brachten. Potifar wordt hier gezegd als gevolg van zijn optreden tegenover Jozef. En zoo zal ieder in het leven het ondervinden, dat in het weldoen van Gods volk verhooging ligt, Gen. 4:7, doch dat de Heere zich daar tegenover een zeer grimmig wreker zal betoonen voor wie zich vergriipt aan Zijn volk, want die Zijn volk aanraakt, die raakt Zijn oogappel aan.

Hiermede wil ik thans eindigen.

Hopende dat u mijn schrijven met uw antwoord daarop zult willen plaatsen in "The Standard Bearer," verblijf ik, met de meeste hoogachting en dankend voor de plaatsruimte, uw Br. in Chr.,

I. DE MEY.

741 Grigg St., Grand Rapids, Mich.

Antwoord aan Broeder De Mey

Ik meen we kunnen in antwoord op het schrijven van broeder De Mey kort zijn. De broeder is van overtuiging, dat God ook in Zijn gunst natuurlijke gaven schenkt aan goddeloozen. De broeder schijnt niet te willen volhouden, dat dit altijd het geval is. Hij gelooft eigenlijk niet in algemeene genade in den vollen zin des woords, als we hem goed verstaan. Hij wil toegeven, dat God ook natuurlijke gaven kan schenken in Zijnen toorn. Maar het komt hem toch voor, dat God de goddeloozen zegent in Zijn gunst. En als het onomstootelijke bewijs hiervoor wijst de broeder op hetgeen we lezen van Jozef en Potifar's huis in Gen. 39:5.

We lezen op de door broeder De Mey aangehaalde plaats der Schrift het volgende:

"En het geschiedde van toen af, dat hij hem over zijn huis en over al wat het zijne was, gesteld had, dat de Heere des Egyptenaars huis zegende, om Jozefs wil; ja de zegen des Heeren was in alles, wat hij had, in het huis en op het veld."

Mij dunkt, dat het volkomen duidelijk moet zijn, dat hier juist niet het bewijs gevonden wordt, dat de broeder er in zoekt. Laat mij ter opheldering op het volgende mogen wijzen:

1. Er staat met zooveel woorden, dat de Heere het huis des Egyptenaars zegende, *om Jozefs wil*. Wat wil dit zeggen. Dat de Heere in gunst neerziet op Potifar? Juist het tegenovergestelde. Het houdt juist in, dat de Heere er niet aan zou denken, om het huis van Potifar te zegenen om zijns wil. Hij ziet niet in gunst op Potifar neer, maar op Jozef. De gunst Gods kleeft niet aan den Egyptenaar, maar aan Jozef. Jozef brengt de gunst Gods mede in Potifar's huis.

2. Op zichzelf zou dit nog niet beteekenen, dat de Heere het huis van Potifar zou zegenen. Hij had Jozef ook een plaats kunnen geven onder zijne knechten. Doch hij doet dit niet. Hij ziet in Jozef meer dan een gewone knecht. Daarom zet hij hem over geheel zijn huis en over

alles, wat hij had. Zoo geheel laat hij Jozef heer over zijn huis, dat hij alles in zijne hand liet, en dat Jozef zelfs geen rekenschap van de dingen behoefde te geven, maar met alles kon handelen naar eigen wijsheid. Potifar droeg van geen ding kennis. Zie vs. 6. Dit wil dus zeggen, dat het huis van Potifar aan Jozef was verbonden, alsof het zijn eigen was. Hij had beheer over dat huis. Daarom zegende de Heere het huis van Potifar. Jozef heerschte daar. En waar Jozef heerscht, daar moet tot openbaring komen, dat de Heere met hem is en hem zegent.

3. Er staat dan ook niet, dat de Heere Potifar zegende, nog veel minder, dat Hij in gunst op Potifar neerzag. Doch er staat dat God des Egyptenaars *huis* zegende, dat hij zegende des Egyptenaars *eigendom*. De zegen des Heeren was in die dingen, in vee en have. Dat huis, die goederen, die have, het was alles onder Jozefs beheer. En het moest heel duidelijk uitkomen, juist niet, dat de Heere in gunst neerzag op Potifar, maar dat Jozef Zijn gunsteling was, en dat Hij al wat hij deed gelukken deed. De plaats is dan ook een duidelijk bewijs, dat God Zijne kinderen zegent en in gunst op hen terneder wil zien, ook als ze in der goddeloozen huis verkeerden. Zelfs was het ongetwijfeld Gods doel, om dit aan het licht te brengen.

Overigens verzekeren we broeder De Mey, dat de strijd niet gaat over de vraag, of God den goddeloozen ook nog natuurlijke gaven schenkt. Ook niet, of ze deze ontvangen zoo lang ze hier op aarde met de rechtvaardigen samenleven. Maar louter en alleen, of God de verworpen goddeloozen als zoodanig liefheeft, gunstig gezind is en genade betoont en schenkt.

Gaarne wisselen we echter weer van gedachten.

H. H.

THE MAGISTRATES BEAR THE SWORD

It has always been maintained in Reformed circles, that there can be no authority among men except it come from God. And very properly so. Our age is certainly not characterized by a clear understanding of the principles upon which authority is based, and in which all true obedience is rooted; and it is almost hopeless to defend in any sphere of life the fundamental truth, that must determine our whole conception in this matter, namely, that the powers that be are vested with an authority that comes from the Most High, are therefore responsible to Him and shall have to give account to Him of the way in which they have functioned in their office, and exercised the authority with which they were clothed. And the ethical principles of real and true obedience for God and conscience's sake are well-nigh forgotten, if not deliberately denied. Ours is largely an age of individualism, which is essentially revolutionary. This principle largely controls home-life and becomes manifest first of all in the movement for the so-called emancipation of women. That the man is the head of the wife and as such occupies his own place, divinely

assigned to him is a truth very generally denied in theory and practice both. Our age loves to speak of the rights of the child. The child is frequently the sole real authority in the home, enthroned in the place of absolute dominion, while the parent must humbly kneel and constantly ask: What wilt thou have me do? In society the chief question seems generally to be how to gain most at the smallest cost and least labor. The capitalist is exploiting labor, and labor is at constant war with capital, continually vigilant and at bay, lest his wages are cut or his labors increased. In the sphere of politics, life is characterized by a scramble for a political job, in order to secure a good position, yielding as much gain as possible from the government. A large number of candidates often present themselves to the favor of the voting public, each drawing up his own platform and making his own promise and trying to get into the limelight, and to draw the attention of the largest number of voters, all offering themselves for the same job and claiming to be the very best for that particular position. How largely matters are viewed from a mere practical point of view, and how little our age cares for the principle of the thing became evident, when the question of prohibition was discussed and the movement met with enthusiasm and favor on the part of many that ought to know better. Certainly the fundamental principles that lie at the basis of all authority and all real obedience are fast falling into oblivion. But although this is the case, the fact remains that all authority comes from God and that there can be no powers but by Him, and that one causes the foundations of all authority to crumble if he denies this basic truth.

There is, therefore, no difference on this score. When Dr. Kuyper maintains that authority can come from God only, he merely expresses a truth that was always defended by people of Reformed persuasion and even by many others. For authority is legal power of one man over others; it is the power to command and demand obedience, the legal right to demand that others shall be in subjection unto our will. Such power cannot possibly be rooted in man, in any group of men, or in anything that may develop in and from human life. A man may be superior in wisdom and knowledge to others, but this superior mentality does not appoint him ruler over others. He may by his superior knowledge persuade others to follow him and to listen to his advice; persuasion is no authority, is not the same as the legal right to command and demand obedience and to punish disobedience. It is, of course, desirable that one who is vested with authority be a man of wisdom and understanding, even as it is a deplorable condition when fools occupy the throne. But this does not alter the fact, that authority cannot be based upon the possession of greater knowledge and wisdom than others possess. A man may have superior brute strength and may be able, by virtue of that strength, to lord it over others and beat them into submission to his will. But the exercise of brute power is quite different from the sway of authority, and submis-

sion to brute power and a beating is no obedience. Some men may be in possession of a lion's share of the wealth of the country. And a fact it is, that money is power; but also the power of money is radically different from the right to command and expect willing obedience. Money cannot legally create authority. Weak and strong, poor and rich, wise and foolish, all are absolutely alike before God and before one another, when the question is raised: Who shall have dominion and who shall obey, or whether there shall be any authority among men at all. And what is true of individuals is likewise true of groups of individuals with relation to each other. There can be no authority in a majority. No more than the stronger individual can have the right to lord it over the weaker, no more can the majority have in itself the authority to force its will upon the minority. It is true, the majority may be the means to point out who shall occupy a certain place of authority in the government of a country. But when a man, by the majority vote of the people is placed in a position of authority, he does not receive the authority of his position from the people. There is no authority in man or in the things of man. God is the only Ruler over all, and if there is to be authority among men, it must in some way be derived from Him, it must be His will and ordinance among men that some shall rule and others obey.

There is no question that this is the clear teaching of the Word of God. That God has ordained among men places of authority and places of subjection is plainly revealed. And that these, who occupy such places of authority, in whatever sphere of life they may be, function in the name of the Most High, Scripture teaches without a doubt. That this is true is first of all and fundamentally evident from the fifth commandment, where the Lord enjoins upon the children to honor their father and their mother; a commandment, which has always been so interpreted, and correctly so, that it covers, not only the narrower sphere of the home and the relation of children to their parents, but also all relations of authority and obedience in other spheres of life. This conception of the fifth commandment is amply corroborated by all Scripture. Thus Scripture teaches that servants shall be in subjection unto their masters and honor them. "Let as many servants as are under the yoke count their own masters as worthy of all honour, that the name of God and his doctrine be not blasphemed" (I Tim. 6:1). "Exhort servants to be obedient unto their masters and to please them well in all things not answering again" (Tit. 2:9). "Servants obey in all things your masters according to the flesh; not with eye service as men pleasers but in singleness of heart, fearing God" (Cor. 3:22). "Servants be subject to your masters with all fear; not only to the good and gentle, but also to the froward" (I Peter 2:18). The same attitude is enjoined to those that are in authority over us in civil life. "Submit yourselves to every ordinance of man for the Lord's sake; whether it be to the king, as supreme; or unto governors as unto them that are sent by him for the pun-

ishment of evildoers, and for the praise of them that do well. For so it is the will of God that with well-doing ye may put to silence the ignorance of foolish men. As free and not using your liberty for a cloke of maliciousness, but as the servants of God. Honour all men. Love the brotherhood. Fear God. Honour the king" (I Peter 2: 13-17). And in that well-known passage from Rom. 13 the apostle writes: "Let every soul be subject to the higher powers. For there is no power but of God: the powers that be are ordained of God. Whosoever therefore resisteth the power resisteth the ordinance of God; and they that resist shall receive unto themselves damnation. For rulers are not a terror to good works but to the evil. Wilt thou then not be afraid of the power? Do that which is good and thou shalt have praise of the same. For he is a minister of God to thee for good. But if thou do that which is evil be afraid; for he beareth not the sword in vain: for he is the minister of God, a revenger, to execute wrath upon him that doeth evil. Wherefore ye must needs be subject, not only for wrath, but also for conscience sake. For this cause pay ye tribute also: for they are God's ministers, attending continually upon this very thing" (Rom. 13:1-6). Thus all Scripture witnesses that it is the will of God, His ordinance among men, that there shall be places of dominion and rule and authority on the one hand and of subjection and obedience on the other. It teaches moreover, that the powers that be are from God, that they represent Him, and that obedience must be rendered unto them not for selfish reasons, nor because we fear men or punishment, but for the Lord's sake.

We may, therefore, conclude, as we are particularly dealing with the magistrates, with civil authority, with the powers that be in the state, that government is, indeed, an institution of God. But this is something quite different from this further view, that government was instituted because of sin, that in a sinless world there would have been no magistrates, and that the institution of government as such is a matter of common grace, by which sin is restrained in its process of development. In all these respects we decidedly differ. In the first place, we would maintain, that government is nowhere expressly instituted by an express command of God, as Dr. Kuyper would have it on the basis of Gen. 9:6. In the second place we would maintain, that government is no more instituted for sin's sake than the relation of authority and obedience between parent and child. We shall have to distinguish between government as such, the emblem of which is the sceptre, and its power to punish evil-doers, the emblem of which is the sword. In the third place, we would also maintain that rulers do not govern and function by the grace of God, but rather by His authority or appointment. And finally it is our conception, that the magistrates in no way restrain the development of sin, although it is true that by the institution of government that development is led in certain channels. Let us look at these things a little more closely.

Government is nowhere expressly instituted by God,

but as an institution is the result of the organic development of the human race. We have already called the attention to the fact, that Gen. 9:6 does not speak of the institution of government at all, but much rather presupposes its existence. The Lord in that passage gives to man the power and the right to shed the blood of him that shed the blood of man. In other words, we have here the beginning of the sword-power, nothing else. It is not thus, that before the flood there was no form of government at all, while the Lord after the deluge of a sudden institutes government by special revelation. There is no trace of such a thing in the text. All we have in Gen. 9:6 is the beginning, the principle of the sword-power of the magistrates. Intentionally I say, that it is only the beginning of that sword-power. The text leaves it entirely indefinite, by whom that blood of the murderer shall be shed, as might be expected in view of the conditions of the human race immediately after the flood. There were as yet no magistrates. Noah and his family appeared alone out of the ark and constituted the beginning of a new human race. It is true, we all know and believe, that this power to kill the murderer, the obligation of capital punishment belongs not to everyone, but to the magistrates. Rom. 13 reveals this, moreover, very plainly. But this does not remove the fact, that in Gen. 9:6 we have nothing but the general injunction, that by man his blood shall be shed that committed murder, without any special revelation as to who that revenger must be. The passage speaks of the blood revenger. But even granted, that this beginning of the sword-power of the magistrates is found in Gen. 9:6, this is not the institution of government. It presupposes, that in the development of human life the institution of government also will develop and then this power to shed the blood of man will naturally devolve upon those that are in authority. But besides, this whole conception, as if the Lord had by special revelation instituted government, and as if there would not be such a thing as government without it, is a myth and not at all in harmony with the historical facts. Fact is, that all of human life developed organically from the family, and that, as life developed from that family, gradually different places of dominion, authority, rule, were created. The very earliest form of authority is patriarchal, as is corroborated by all history, but as is also evident from Scripture. The father of the family is at once its king, as well as its prophet and priest. The father sums up in himself the unit of life, the family before God and stands in its midst and at its head as before God. Such is the earliest picture of family-life in the Bible. From the family develops the clan, the expansion of the family into a larger family and from it the tribe. The father now became the head and elder and judge of the tribe. As life still developed other places of authority were created, and as men of commanding personality and superior wisdom appeared, these gradually occupy the places of dominion and rule and change and refashion the tribal customs. The places of parent and child, of man and

wife, of servants and masters, of governors and kings were not ordained by any special revelation, but they were given with the creation of the human race in the one family in Paradise, and from it they developed organically. And when these places are there, by the ordinance of God, the Lord reveals in His Word that it His will, that each one shall occupy his own place, those that are in authority to govern in His name and according to His precepts; those that are in subjection to obey for His Name's sake and as before His countenance. It makes no difference in what way any one ascends to the place of authority, whether he be master or governor or king or president, the moment he stands in that place, he occupies the place of authority, so ordained by God, and he rules and has dominion in God's name. Such a man does not rule by the grace of God. He may very well be the object of God's wrath, as was Pharaoh. There is in his crown and sceptre no grace whatsoever, no special token of the favor of the Most High. That conception is thoroughly heathenish. The heathen believed, that the superior powers received in their position of authority a special token of the favor of the gods, something which ultimately led them to the worship of the emperor or king. They deified him. But that is not the Biblical conception. The crown of the king, the sceptre of the mighty, is merely an emblem of authority and power, and therefore, it brings upon every one that wears such a crown and sways such a sceptre simply the obligation to function in God's name and before His face, according to His righteousness. A ruler, who does not do this, violates his trust, transgresses God's law as ruler, and the crown he wore will simply bring him the greater condemnation. And the same principle holds for those that are in subjection. Really it is only the Christian that can obey, for he alone will obey for God's sake. All so-called obedience, for whatever reason and from whatever motive it may be rendered, that is not obedience for the sake of God and conscience, is no obedience that can stand the test of the law of God.

But if this is true, it is also evident, that government was not as such instituted for sin's sake. It is always a dangerous question to ask, how the development of things would have been, had sin not entered into the world. The fact is, that sin entered, and that it entered according to the counsel of God. The fact is, for that reason, too, that God had ordered all things in His counsel in such a manner, that sin did have its own place. And, therefore, it is not for us to say, how things would have been had sin not come. But we may safely assert two things. In the first place, it is evident, that the organic development of the human race is not the result of sin; that also without sin there would have been the authority of the parent in the home, in the clan and tribe and nation, and that evidently, authority, dominion, rule on the one hand, and obedience and subjection on the other, are not the result of sin, but of the simple organic development of the race. In the second place, it is also

evident, that without sin there would have been no place for the sword-power, for the simple reason that there would have been no evil-doer to be punished. That the magistrates bear the sword for the punishment of evil-doers is certainly the result of sin. Only it should be remembered that this sword of the magistrates does not restrain the development of sin. Surely, it is the calling of the magistrates to protect the good and give them praise and to punish the evil-doers. From this principal viewpoint our fathers were not in error, when they wrote in Art. 36, that the magistrates must protect the Church. Certainly, the members of the Church, living as such in public life, as children of the light, are the good in this world. And they should at all times receive praise of the magistrates, who must rule for God's sake and according to His precepts. If, therefore, the magistrates are faithful, and the children of God become manifest in a life of light in the world, the government will protect them against the workers of iniquity and the sword of the magistrates will not hurt them. It is evident, that the line must be drawn in that way. The government is not there to defend a certain institution of a church, to determine what is true doctrine and what is heresy, and to exterminate the heretics. That is the mistake of Art. 36. On the other hand, if we take the Church not in the sense of any particular institution manifest in the world, as over against other churches, but as the spiritual body of the Lord, becoming manifest by a walk in the light, then the magistrates certainly will have the calling to protect the Church over against the assaults of the workers of darkness, in as far as the latter take place within the domain of the magistrates. It was certainly Pilate's calling to protect Christ against the evil schemes and attacks of the leaders of the Jews. But, although it is the calling of the magistrates to punish evil-doers and protect the good, this does not by any means imply that they are faithful to their calling. For frequently, most generally, the wicked are in high places, who care not for God and His precepts, for Christ and His Church, and instead of protecting the good over against the wicked in their own domain, they turn their sword against them. In other words, the institution of government does not at all assure us, that actually the righteous will be protected and the unrighteous punished. Rather is also that institution a means in this world, whereby sin develops in its own way and along its own channels. For though it is true, that the righteous rejoice when the God-fearing sway the sceptre and hold the sword; they also suffer when the wicked are in power. Then iniquity abounds all the more, even thru the institution of the magistrates. And the latter is more frequently the case.

H. H.

TIME

The moving finger writes; and having writ,
Moves on; nor all thy piety nor wit
Shall lure it back to cancel half a line,
Nor all thy tears wash out a word of it.

AAN MIJN VRIEND IN HET WESTEN

Grand Rapids, 15 Dec. 1926.

Amice fraterque!

Niet lang geleden drukte iemand mij een nummer van "De Wachter," orgaan der Christelijke Gereformeerde kerken, in de hand. Ik lees het blad anders niet meer. Maar als vriend of vijand denkt, dat in zeker nummer iets voorkomt, dat ik noodig onder de oogen dien te hebben, dan zorgt men altijd, dat ik het in de handen krijg. Deze keer werd het mij gegeven met het doel om mijn aandacht te vestigen op een artikeltje van de hand van onzen vroegeren vriend, den welbekenden Ds. Jan Karel Van Baalen, vroeger van Munster, Ind., thans in Pease, Minn. Ik dacht zoo, amice, toen ik dat stukje begon te lezen dat hoofdzakelijk bedoeld scheen te zijn als een klaagtoon over het vele werk en weinig salaris van de predikanten: "wat ben ik toch blij, dat ik een gewoon mensch ben!" Daar zegt me de schrijver van genoemd artikeltje ons eventjes, dat wij, gewone predikanten, met weinig talenten, veel meer werk kunnen doen, veel vlugger kunnen werken, dan onze buitengewone, wereldberoemde mannen! Zoo zou b.v. een man als Van Oosterzee (misschien heb je hem wel nooit gekend, maar hij was een groote ster aan den theologischen hemel, waarbij wij, kleine sterretjes van de vier-en-twintigste grootte, het lang niet kunnen halen) maar eventjes veertien dagen noodig gehad hebben om een goede preek te maken! Het begon mij eerst weer een beetje groen en geel te worden toen ik dat las, en ik was geneigd om te denken, dat Van Baalen een beetje aan het doorslaan was. Maar toen ik verder las kwam mij de zaak nog zoo onaannemelijk niet voor. Weet je, zegt Van Baalen, die groote mannen zien veel meer dan wij; ze zien ook veel meer problemen en daarom veel meer moeilijkheden; die moeilijkheden moeten eerst uit den weg, die problemen moeten alle eerst worden opgelost, eer zulk 'n groot man een preek maken kan; en zoo komt het dan, dat het hem veertien dagen neemt om een preek te maken. Nu, dat is een goede duidelijke verklaring en dat klinkt aannemelijk. Daarom kwam dan ook de gedachte aanstonds bij mij op: ik ben blij, dat ik geen buitengewoon mensch ben, want ik moet in veertien dagen minstens zes preeken maken. Maar toen ik doorlas begon het me weer te schemeren. Want aan het einde van datzelfde artikeltje begint Van Baalen het juist weer andersom te zeggen. Daar heet het, dat we geen groote mannen hebben bij ons, ik bedoel, dat men in de Christelijke Gereformeerde kerken geen mannen heeft, zooals Dr. A. Kuyper. Bij ons zijn het allen maar van die gewone, middelmatige mannetjes. Een man als Dr. Kuyper was een buitengewoon mensch, die veel werk doen kon, zoowat alles tegelijk. Dat kunnen die gewone mensen niet. Zie, amice, toen begreep ik er weer niets van. Buitengewone mensen kunnen lang niet zoo vlug werken als gewone mensen en toch ook weer veel vlugger! Ze kunnen lang niet zoo veel doen

en toch ook veel meer. Doch Van Baalen houdt er, zooals je weet twee lijnen op na en ik heb een single-track mind. Daar zal het wel aan mankeeren, dat ik ook dit niet al te goed vat.

Maar ik wilde eigenlijk je aandacht vestigen op iets anders in datzelfde artikeltje. Van Baalen klaagt weer steen en been over te druk zijn en te lage traktementen van die arme predikanten der Christelijke Gereformeerde kerken. Je weet nog wel, dat eenigen tijd geleden broeder Beets ook zulk een klaagtoon aansloeg, toen hij een verklaring vond voor het feit, dat in den laatsten tijd zooveel predikanten jong sterven of ook voor hun tijd af zijn en lijden aan overspanning van zenuwen. Nu kan je hetzelfde weer beluisteren in "De Wachter" van 24 Nov. Och, wat wordt er al wat gevraagd van die arme predikanten! Ze moeten twee of drie keer op een Zondag preeken; dan nog begrafenissen, die een heelen dag duren(!) tenminste een heelen dag rooven; catechesaties, ziekenbezoek, huisbezoek, allerlei vergaderingen, krant-lezen (dagbladen, weekbladen!) etc., etc. En dan die kleine traktementen! Men kan er niet eens een meid op na houden en dan moet domine ook nog huiswerk doen (dishes wasschen, afstoffen, op de kleintjes passen, etc., H. H.). Wat is het dan een uitkomst als men eens een paartje trouwen mag! Dan komt er weer een beetje extra geld in. Zie, amice, als ik dat alles lees, dan word ik er bijna ziek bij. Want ik geloof van dien rommel geen sikkepitje. En het doet me akelig aan, dat een predikant, die toch ook niet te goed is om te werken, ook niet te goed om het werkelijk eens druk te hebben (schoon dat ook niet zoo erg is met de meesten) zelf altijd zoo moet klagen over zijn beklagenswaardigen toestand. Ik vind het een veeg teeken. Werken voor Koning Jezus, herder zijn over Zijne kudde, en dan al pruttelend over te veel werk en te weinig loon zijn werk verrichten. Op zoo'n manier hebben ze hun loon ook nog weg bij hun Zender. Men moest zich schamen. Ik denk het zou vele predikanten goed doen om eens een poosje naar de fabriek te gaan en werken voor een daghuur. Misschien dat ze dan wel voor goed genezen werden van dat armzalig geklaag.

Koddig hé, die twee stukjes daar naast elkander in "Onze Toekomst" over Sioux Center. Of heb je het niet gelezen? Ypma schrijft, dat er maar vier huisgezinnen van zijne gemeente zijn vertrokken en hij geeft zoo bijna den indruk dat we die vier huisgezinnen tot een gemeente hebben georganiseerd behalve, dat er ook een paar doopleden waren, die van ons de verzekering zouden hebben gekregen, dat ze hunne kinderen wel gedoopt konden krijgen bij ons! Nu we zullen die leugens en leugentjes maar niet beantwoorden. Maar ik vind het toch koddig, dat in hetzelfde nummer van hetzelfde blad, vlak bij dat stukje van Ypma een ander bericht stond, waarin werd vermeld, dat Sioux Center's Protestantsche Gereformeerde gemeente reeds grond gekocht had en reeds bezig was te graven voor het fundament van een flink kerkgebouw. De mensen hebben bepaald wel gedacht: die vier huisgezinnen durven nog al wat aan! Hier kunnen we dit

dan ook wel weer bij laten. Ik hoor, dat het in Sioux Center goed gaat. Daarin verblijd ik mij. Rock Valley volgt zeker spoedig. Ik heb, zooals je weet, daar ook nog gepreekt, toen ik bij jullie was. Er is daar flink materiaal voor een goede gemeente en men moest daar nu spoedig gaan organiseeren. En de menschen zijn er klaar voor ook. Zoo openbaarde men zich daar, na de preek.

Enkele weken geleden, dat moet ik je toch ook nog even vertellen, sprak ik Donderdagsavonds te South Holland, Ill., en Vrijdagsavonds te Oak Lawn, Ill. Er was beide keeren een flinke opkomst. Vooral over die vergadering te Oak Lawn moet ik wat zeggen. Ik was eigenlijk niet zeker, dat ik tijd zou hebben, om ook daar te spreken, want ik had mijn handen vol werk, tot tegen den tijd, waarop de vergadering belegd zou worden. Zoo-doende was er geen tijd meer om de dingen nog te adverteeren. Een paar kerkeraadsleden van Oak Lawn hebben toen de stoute schoenen aangetrokken en zijn door eigen gemeente gegaan, alsmede door de gemeente van Ds. Sherda te Evergreen Park, die daar vlak in de buurt is, en hebben het de menschen aangezegd, dat ik dien bewusten Vrijdagavond zou spreken. Zoodoende waren er ook daar een paar honderd menschen tegenwoordig. Nu stak er in het doen van die twee kerkeraadsleden natuurlijk geen kwaad, want waarom zou ik niet mogen spreken en waarom zouden die broeders dat niet mogen bekend maken in de gemeente, hé, amice? Maar enkele dagen later ontving ik een brief van een dier beide broeders, waarin hij mij mededeelde, dat er den volgende morgen (Zaterdag) reeds een kerkeraadsvergadering gehouden was om 11 uur. En om 12 uur waren de beide broeders kerkeraadsleden reeds geschorst in hun ambt. Nu begrijp ik nog niet goed wat kwaad die menschen gedaan hebben, want ik mocht toch in een Hall van de Publieke School wel optreden en Gods Woord verkondigen. En de Christelijke Gereformeerde Kerk is toch ook nog niet zoo Roomsche, dat ze het haren leden zou willen verbieden om naar zulk een vergadering te gaan? Maar, enfin, de kerkeraad zal het wel beter zien dan ik. De ambtsdragers werden geschorst. En ik ben er blij om. Ik wilde wel dat men dit overal deed. Dan komt er werking en schifting, zooals het behoort. En zoo zal er ook te Oak Lawn wel een gemeente moeten komen. Verschillende broeders daar verstaan de dingen zeer goed en verlangen naar de zuivere verkondiging van 't Woord Gods.

Zoo, heeft Ds. B. J. Danhof eindelijk eens kleur getoond? Een broeder schrijft mij, dat hij op een gemeentevergadering te Hull eerst de Drie Punten heeft goed gepraat, die hij altijd had bestreden, en aange-toond, dat ze goed Gereformeerd waren en overeenkomstig Gods Woord. En toen had men gestemd om terug te keeren naar de Christelijke Gereformeerde Kerk, met het gevolg, dat dertien met hem mede gingen. Nu, dat is goed. Wie niet voor ons is, die is tegen ons, en ik ben altijd bang voor menschen, die vóór heeten te zijn en tegen zijn. Die werken je in 't geniep toch zooveel tegen

als ze kunnen. Het spijt me, dat ze allen in de gemeente niet een tijdlang de oogen open gehad hebben, en dat sommigen zich laten verleiden, om met hem mede te gaan. Wat zal men nu verder? Zou men zich inbeelden, dat de Christelijke Gereformeerde kerken maar zoo dat gebakje overnemen en hem als predikant zullen erkennen? Het zal me wel eens benieuwen. Men kan veel, als men eenigszins in de verbeelding leeft, dat men ons schade kan doen. Doch schade is dit voor ons niet. Uitzuivering is altijd goed. En het is ook beter, dat het nu geschiedt dan later. We houden er nog geen "wrecking crew" op na. En ofschoon het mij spijt voor de gemeente te Hull, die zulk een mooi begin had, kan ik mij toch slechts verblijden, dat de aap uit de mouw gelaten is. En ondertusschen gaat de zaak goed vooruit en is er ruime stof tot danken. De Heere zorgt voor ons en zal blijven zorgen. Zulke dingen vervullen wel het hart met droefheid. Men moet telkens weer leeren, dat men met menschen bedrogen wordt. Doch ontmoedigen doen ze allerminst.

Nu, amice, ik moet eerst maar weer eindigen. Je moogt dezen brief wel aan ieder laten lezen. Men is toch altijd nieuwsgierig naar hetgeen ik aan je schrijf. Een volgende maal hoop ik je te kunnen melden, dat we ons nieuwe kerkgebouw in gebruik genomen hebben.

Mijn hartelijke groeten aan de broeders en zusters daar bij jullie.

Als altijd,

Je broeder in Christus,

H. HOEKSEMA.

HET ANTWOORD VAN DE SYNODE

De vorige maal hebben we gezien wat de Synode ons als antwoord op ons protest heeft toegezonden. Thans willen we kortelijks op den inhoud daarvan letten.

Dat door dit antwoord onze bezwaren tegen de Drie Punten niet zijn weggenomen, zal ieder onbevooroordeelde dadelijk moeten erkennen. Want wie ons protest heeft gelezen, en wie ook het antwoord van de Synode leest, zal moeten getuigen, dat de Synode geen enkele poging in het werk gesteld heeft om onze bezwaren weg te nemen. Want dan ziet men toch duidelijk, dat onze bezwaren daardoor niet beantwoord of weggenomen worden, maar dat zij eenvoudig genegeerd en ter zijde gezet worden.

Het antwoord van de Synode komt dan ook feitelijk hierop neer, dat waar de Synode zich heeft uitgesproken, en waar de Synode besluiten heeft genomen inzake de algemeene genade, dat er dan niemand kan zijn die met de Synode *kan of mag verschillen* van inzicht of opvatting. Want waar de Synode zich uitspreekt, daar staat het toch onomstootelijk vast, dat de beschouwing van de Synode de juiste is en dat alle andere beschouwingen valsch en kettersch zijn. Want de Synode kan toch onmogelijk verkeerde inzichten en beschouwingen hebben. Dat was feitelijk het standpunt van de Synode, zooals het ons duidelijk wordt als wij de antwoorden nagaan, die gege-

ven worden aan de verschillende protestanten in re de algemeene genade. En omdat dit feitelijk het standpunt van de Synode was, daarom was het ook een uitgemaakte zaak, dat alle bezwaren, die er tegen de besluiten van de Synode werden ingebracht inzake de algemeene genade, ongegrond waren. En daarom dan ook dat de Synode zeer gemakkelijk, schier zonder eenig debat, of zonder eenig oppositie, kon uitspreken in betrekking tot al die protesten dat zij "ongegrond zijn." En vandaar dan ook dat de Synode ten opzichte van ons protest uitspreekt: "Dat zij de bezwaren van Rev. D. Jonker en Ouderling A. Hirdes ongegrond acht en hun verzoek om herroeping der Drie Punten afwijst."

Het eene volgt dan logisch uit het andere. Want als het vooruit vaststaat, dat de Synode in de Drie Punten de juiste beschouwing heeft over Schrift en Belijdenis, dan staat het ook vooruit vast, dat de protesten die tegen de beschouwing van de Synode gericht zijn zooals wij die vinden in de Drie Punten, eenvoudig van de hand moeten gewezen worden omdat het op het standpunt van de Synode toch vooruit reeds vaststaat dat zij ongegrond zijn.

En nu moet men wel bedenken, dat wij het van onze zijde niet zoo willen voorstellen alsof de Synode in haar uitspraak in re de algemeene genade onmogelijk het recht aan haar zijde kon hebben. Maar wat wij willen zeggen is dit, dat de Synode geen recht had om eenvoudig van de veronderstelling uit te gaan, dat zij het recht aan haar zijde had, zoodat het voor haar reeds vooruit vaststond, dat er geen andere beschouwing mogelijk was.

Uit het antwoord, dat de Synode aan ons richt blijkt dan ook duidelijk, dat dit de veronderstelling is waar de Synode van uitgaat. De Synode weigert dus in dat antwoord feitelijk te erkennen, dat er een andere mogelijkheid bestaan kan. Vandaar dan ook dat de Synode, staande op dat standpunt, de besluiten van de vorige Synode met absoluut gezag handhaaft; en vandaar dan ook dat zij ten opzichte van onze bezwaren uitspreekt, dat daarvoor geheel geen grond bestaat en dat die bezwaren dus zoo maar uit de lucht zijn gegrepen.

Dat dit de strekking van het antwoord van de Synode is, merken wij, waar zij in het eerste punt van haar antwoord verklaart, dat:

1. "De broeders doorlopend in hun bezwaarschrift van de verzwegen veronderstelling uitgaan dat er maar een soort genade is en bijgevolg alle genade bijzondere genade is. Dit is juist ontkend door de Synode, en de broeders zouden bewijs moeten leveren dat deze beschouwing onscriptuurlijk en niet confessioneel is."

Uit dit antwoord zien we dus, dat het reeds voldoende is als de Synode iets beweert of ontkent. Als de Synode het zegt, dan is het zoo, en niet anders. Dan is het ook heelemaal overbodig om dat nog te bewijzen.

Niet de Synode moet aantoonen dat hare beschouwing recht is (want die is toch boven alle verdenking verheven), maar het rust op ons om aan te toonen, dat de beschouwing van de Synode onscriptuurlijk en niet confessioneel is. De Synode kan volstaan met een eenvoudige

bewering of ontkenning. Een bloote bewering van de Synode, dat er tweeërlei genade is, is voldoende. Dat zegt ons dit antwoord feitelijk. Dat beteekent dus dit, dat als de Synode zegt dat er algemeene genade is, dan is het er. Dan is het een uitgemaakte zaak dat er werkelijk algemeene genade is.

En dan mogen we wel allerlei bewijs bijbrengen om aan te toonen, dat het niet zoo is, maar daar verandert de zaak in 't geheel niet van. Want dan zegt de Synode eenvoudig van de bewijzen die wij bijbrengen, dat ze geen bewijzen zijn.

Dat wordt ons duidelijk waar de Synode in punt twee van haar antwoord verklaart, dat:

2. "De opsomming van teksten en belijdenisuitspraken in het bezwaarschrift der broeders hoegenaamd geen bewijs voor de onhoudbaarheid der Drie Punten bevat."

Daaruit zien we dus, hoe de Synode eenvoudig ons protest negeert. Want de Synode toont niet aan, dat onze bewijzen niet voldoende zijn, maar komt eenvoudig met de bewering, dat het bewijs waarmede wij komen uit Schrift en Belijdenis geen bewijs is. Dat is, volgens de Synode, niets anders dan "een opsomming van teksten en belijdenisuitspraken."

Maar wanneer de Synode hetzelfde doet, wanneer zij een opsomming geeft van teksten en belijdenisuitspraken, zooals we dat zien in de Acta van de vorige Synode, dan is dat wel een bewijs dat er een algemeene genade is; maar als wij nu hetzelfde doen om het tegendeel te bewijzen, dan kan dat geen bewijs genoemd worden, maar dan is het eenvoudig een opsomming van teksten en belijdenisuitspraken.

Teksten zijn dus geen bewijs. Wij moeten ook nog exegese geven van de teksten. En dan moeten we dat niet alleen geven van de teksten en bewijzen die wij zelf bijbrengen, maar dan wordt ook nog van ons gevorderd, zooals wij kunnen merken uit het derde punt van het antwoord van de Synode, dat wij exegese geven van de bewijzen die de Synode bijbrengt.

En waar wij dat alles nu niet gedaan hebben, daarom zijn onze bezwaren, zooals het uitgedrukt wordt in het vierde punt van haar antwoord, even ongegrond als de bezwaren van de andere broeders die met ons protesteerden.

Dat is dus het antwoord van de Synode waarvoor onze bezwaren moeten zwichten! Want onze bezwaren zijn toch, volgens de Synode, ongegrond, of m. a. w., uit de lucht gegrepen. En de bewijzen die wij bijbrengen zijn niets anders dan een *opsomming van teksten*.

Men begrijpt dan ook wel dat dit antwoord geen bezwaren wegneemt, maar dat ze daardoor, gelijk wij ook aan het begin hebben gezegd, eenvoudig genegeerd worden.

D. JONKER.

Een gierigaard kan niets nuttiger en beter doen, dan dat hij sterft; want in zijn leven is hij noch God, noch den menschen, ja ook voor zichzelf van geen nut.

BOOK REVIEW

Chinese Altars to the Unknown God, by John C. De Korne.

It is the contention of the author that he who approaches a pagan religion must do so sympathetically. No Christian, says he, may approach such a study unsympathetically for without a sympathetic approach, no system or thought or religion can be understood much less can it be evaluated.

We are not agreed with the author that the student of a pagan religion must approach his subject sympathetically. Sympathy is just another term for love. It implies that one is kindly disposed toward some person or thing. The term denotes an agreement of effections or inclinations, or a conformity of natural temperament which makes two persons pleased with each other. Hence, he who approaches the religion of the Chinese sympathetically is proceeding from the assumption that the Chinese religion contains features which are agreeable. This is, indeed, the assumption of the author. Says he: "With such a two-fold approach, he can afford to picture in glowing colors the beautiful elements that do exist in non-Christian religions; he can unhesitatingly share the enthusiasm that extols the unmistakable benefits which these systems have brought to their devotees; and he need not withhold rightful praise for those noble aspirations of the human soul."

I repeat, one's presupposition may not be that a non-Christian religion contains beautiful elements. One may not turn to this or that pagan religion bent on discovering what he insists is there. Such a one is engaged in setting aside the testimony of Scripture for the testimony of his own heart. It is the testimony of Scripture, so the author himself informs his readers, that the gods of the (pagan) nations are all vanity; that their works are nothing; their molten images wind and confusion (Isaiah 46:1, 2). And Moses declares, so the author admits, that the worship of the people round about Israel was really a worship of devils. In other words it is the plain teaching of Scripture that in the pagan religion are found no noble elements. The non-Christian religion is altogether corrupt. This must be the prepossession of one approaching a pagan religion. To adopt any other point of view means to set aside the verdict of God. The author and the exponents of common grace do this very thing. They do so, not only in respect to the various elements constituting a pagan religion, but in respect to the conduct of the wicked in general. It means that the guiding principles by which they permit themselves to be controlled are not those of the Reformed scholar but those of the Rationalist.

It is the contention of the unbelieving scientist that the various phenomena to be investigated must be approached with an unbiased mind. Any one cultivating the sciences must deposit his prepossessions on the scrapheap. It is the boast of the scientist that he succeeds in doing this very thing. He ought to know better, how-

ever. No one is able to set his prepossessions to assume an attitude of neutrality. Imagining to have accomplished the impossible, the unbelieving scientist now approaches the materials to be examined. The various phenomena are observed. The findings are tabulated. The scientist now turns meta-physician and interprets the phenomena observed. Being an unbeliever his interpretation is a negation of the testimony of Scripture relative his findings. That interpretation of his the scientist is pleased to call his working hypothesis. Thereupon he returns to the matter under investigation with a mind biased by his hypothesis — with a mind biased by a prepossession — bent on discovering such data as he needs to establish his prepossession. The unbelieving scientist will insist that his conclusion is necessitated by his findings. Not so, however. That conclusion or hypothesis was there in his mind all the while, from the very beginning, at the time therefore when he made his first approach, and was not at all necessitated by his findings but by the hardness of his heart. The believer is ridiculed for deriving from Scripture the data which he needs to establish the proposition that the Bible is the infallible word of God. The unbelieving scientist does likewise in respect to the hypothesis relative the matters under investigation.

It appears that it is not at all true that the difference between the method of approach of the believer and unbeliever is that the unbeliever approaches his material with an unbiased mind and that the mind of the believer is biased. This is the real difference. The hypothesis of the unbelieving scientist is the product of his own imagination. God's testimony he rejects. The believer on the other hand approaches his subject with very definite notions derived from the Word of God.

Analyzing the method of approach of the author whose work we are examining which is at once the method of the exponents of common grace it appears that his method is not that of the believer. The author approached the religion of the Chinese with the fixed notion that the religion of the land where he labors contains noble elements. This notion was not taken from God's word. It was inculcated upon him by such men as Bouma and Berkhof, who in turn derived it from Kuyper and Bavinck. The author found what he sought. Having completed his investigation he concludes that these elements are actually there. And the findings are used to substantiate the notion which was there in the author's mind from the beginning. The testimony of God's word, let me repeat, was set aside.

It is said that there are certain features about the Chinese religion which are good, noble. DeKorne, however, fails to point them out. The spectacle of that old woman cleaving to Buddha ought to fill him who loves Christ with indignation. The exponents of common grace assert that certain features of a pagan religion are good. These men are judging after the sight of the eye, however. There is one, Jesus Christ, who does not judge after the sight of the eye, nor does he reprove after the

hearing of the ear. He, of whom it is said that his eyes are as a flame of fire (Rev. 3:14) penetrates to the very essence of things. One who sets aside His judgment is setting aside truth and striking Him, Christ, in the face. This is being done today by the exponents of common grace. Christ who knows, informs us that the worship of the pagan is a worship of devils. Our opponents insist that this worship contains noble elements.

One cannot point to a single apostle or prophet engaged in the praise of a pagan religion. To the contrary, these religions are condemned by them in no uncertain terms. Let us hear Scripture on the matter. Isaiah 41:29, Their molten images are wind and confusion. Isaiah 42:17, They shall be turned back, they shall be greatly ashamed, that trust in graven images, that say to molten images ye are our gods. Isaiah 46:6, 7, They lavish gold out of the bag, and weigh silver in the balance, and hire a goldsmith; and he maketh it a god: they fall down, yea, they worship. They bear him upon the shoulder, they carry him, and set him in his place, and he standeth: from his place shall he not remove: yea one shall cry unto him, yet cannot he answer, nor save him out of his trouble. Jer. 2:27, 28, Saying to a stock, Thou art my father; and to a stone, Thou hast brought me forth: for they have turned their back unto me, and not their face: but in the time of their trouble they will say, arise and save us. But where are thy Gods that thou hast made thee? Let them arise if they can save thee in the time of thy trouble: for according to the number of thy cities are thy Gods, O Judah. Ps. 106:28, They joined themselves also unto Baal-Peor, and ate the sacrifices of the dead. Acts 14:15, We are also men of like passions with you, and preach unto you that ye turn away from these vanities unto the living God, which made heaven and earth and the sea and all things that are therein. Acts 19:26, They be no gods that are made with hands: . . . Gal. 4:8, How be it then, when ye knew not God, ye did service unto them which by nature are no Gods. I Cor. 8:5, For though there be that are called gods, whether in heaven or in earth (as there be gods many and lordny,) but to us there is but one God. . . . Deut. 32:17, They sacrificed unto devils, not to God; to gods whom they knew not, to new gods that came newly up, whom your fathers feared not. I Cor. 10:20-22, But I say that the things which the gentiles sacrifice, they sacrifice to devils, and not to God: and I would not that ye should have fellowship with devils. Ye cannot drink the cup of the Lord, and the cup of the devils: Ye cannot be partakers of the Lord's table and the table of devils. Rev. 9:20, And the rest of the men which were not killed by these plagues yet repented not of the works of their hands, that they should not worship devils, and idols of gold, and silver, and brass, and stones and of wood: which neither can see nor hear nor walk. . . .

According to Scripture the gods of the heathen are idols, they do not exist, they are a lie, they are devils. And yet they will prate of the noble elements present in pagan religions.

Then, too, the Scriptures assert that the heathen world is in darkness. Isaiah 8:22, And they shall look unto the earth; and behold trouble and darkness, dimness of anguish and they shall be driven to darkness. Isaiah 60:2, For behold, the darkness shall cover the earth, and gross darkness the people: . . . Luke 1:79, To give light to them that sit in darkness and in the shadow of death. . . . John 1:5, And the light shineth in the darkness and the darkness comprehendeth it not. Eph. 4:18, Having the understanding darkened, being alienated from the life of God through the ignorance that is in them, because of the blindness of their heart: Who being past feeling have given themselves over unto lasciviousness, to work all uncleanness with greediness.

The heathen are ignorant. Acts 17:30, And the times of this ignorance God winked at. I Pet. 1:14, As obedient children, not fashioning yourselves according to the former lusts in your ignorance: . . . Rom. 1:21, But became vain in their imaginations and their foolish heart was darkened.

Of the wisdom of the heathen it is vanity. For the preaching of the cross is unto them that perish foolishness; . . . I Cor. 2:6, How be it we speak wisdom among them that are perfect, yet not the wisdom of the world, nor of the princes of the world, that come to naught: . . . 3:19, For the wisdom of the world is foolishness with God. For it is written, He taketh the wise in their own craftiness. And again. The Lord knoweth the thoughts of the wise that they are vain.

Jew and Gentiles are all under sin. Rom. 3:9, What then are we better than they? No, in no wise for we have before proved both Jew and Gentiles to be under sin; as it is written, there is none righteous, no, not one: There is none that understandeth, there is none that seeketh after God. They are all gone out of the way, they are together become unprofitable; there is none that doeth good no not one. Their throat is an open sepulchre; with their tongues they have used deceit; the poison of asps is under their lips: Whose mouth is full of cursing and bitterness: Their feet are swift to shed blood: Destruction and miseries are in their ways: And the way of peace have they not known: There is no fear of God before their eyes.

We have now heard Scripture. Place alongside of these statements, the assertions of DeKorne. The contrast is striking. "With such a two-fold approach he can afford to picture in glowing colors the beautiful elements that do exist in non-Christian religions; he can unhesitatingly share the enthusiasm that extols the unmistakable benefits which these systems have brought to their devotees; and he need not withhold rightful praise for these noble aspirations of the human soul." The author is engaged in the praise of that which Scripture unequivocally denounces.

And then this assertion from the author: "The very solidity of our faith in Christ makes it possible for us to take generous views of all these honest strivings of the

hearts of men for satisfactions that can be founded in our Lord alone," p. 1.

It is plain that the author's faith permits him to do things which the faith of the apostles and of the prophets would not permit them to do.

Well do we realize that our remarks will be resented by the author. He will maintain that the proposition to the effect that there are good elements present in non-Christian religions has the support of Scripture of and is no invention of man. The author freely quotes Scripture in support of his views. We quote the following, "The third cardinal principle is the recognition of the good elements in the non-Christian religions.

"The Holy Scriptures give us abundant reason (so the author continues) to believe that there has been and is, on the part of God, an activity among the non-Christian people. An activity that tends to enlighten them on spiritual matters, entirely aside from the special revelation given through the prophets, Christ and the apostles. Job (32:8) was speaking of mankind in general, when he declared: 'There is a spirit in man: and the inspiration of the Almighty giveth them understanding.' Malachi (1:10,11) is authorized to inform Israel that God has no pleasure in the offerings which they bring to Him with profaned hands, 'for,' said Jehovah, 'from the rising of the sun even unto the going down of the same My name shall be great among the gentiles; and in every place incense shall be offered unto My name, and a pure offering: for My name shall be great among the heathen.' John (1:9) says Christ that he is the true light that lighteth every man that cometh into the world.' In his epistle to the Romans (2:14:15) Paul says that the gentiles 'shew the work of the law written in their hearts.' He acted in accordance with that conviction too, for in his famous address on the Mars, he granted unreservedly that one of their poets had spoken truthfully when he had said: 'for we are also his offspring' (Acts 17:28). The Bible's teachings on the subject of the activity of God outside the realm of special revelation may be summed up in the words of Paul to the citizens of Lycaonia: 'God . . . left not Himself without witness' (Acts 14:15, 16). The fact that in the content of that witness only rain and fruitful seasons, food and gladness are mentioned, detracts nothing from Paul's interpretation of these things as a 'witness.' On a Scriptural basis we may recognize, that in heathen lands there have been those

'Who, groping in the darks of Thought

Touched the Great Hand and knew it not.'

Thus far DeKorne.

The author fails to distinguish between goodness and truth. Further, a few of these Scripture are out of place. And finally, the thought embodied in the above coupled is not according to truth. We are in hearty agreement however, with the man thought of the paragraph, which is that God left not Himself without a witness in the heathen world. This, indeed, is the plain teaching of Scripture. The Word of God teaches a general as well as a special revelation. God also reveals Himself unto

pagan peoples. It is no one less than the apostle Paul who maintains that the gentiles are in the possession of truth. "For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men, who hold the truth in unrighteousness; because that which may be known of God is manifest in them. For the invisible things of Him from the creation of the world are clearly seen, being understood by the things that are made, even His eternal power and Godhead so that they are without excuse: . . ." (Rom. 1:18-20). It is as De Korne informs his readers: God makes Himself known among the heathen.

But we ask: What of that? Does it follow now, to express ourselves in the words of the author, that there are good elements in non-Christian religions? This is the contention of the author. However, he errs. The Scripture teaches the very opposite. The Apostle Paul insists that that which is manifest in them (truth) constitutes no part of their religion. Truth is religion when it is recognized, loved and cherished by man, when it has a place in his heart, when it is a part and parcel of him, when it causes him who has it to respond to God with a life of service and devotion and praise. On the other hand, if truth is no part of us it is merely possessed as a piece of information, and does not constitute our religion. The author in particular and the exponents of the theory of common grace in general, should bear in mind that even the devil possesses truth as mere information. He was able to quote from Scripture to Christ when tempting Him. But do the exponents of the theory of common grace care to maintain that the devil's religion contains noble elements? The gentiles, a man or woman may possess ever so much truth, but being dead in sin that truth is not one of the elements constituting his (or her) religion. The very opposite is true. It is the plain teachings of Scripture that the truth greatly exasperates the natural man and incites him to rebel against his Maker. The natural man loathes the truth and therefore he holds it in unrighteousness and changes it into a lie. Let us hearken to the apostle. "For the wrath of God is revealed from heaven against all ungodliness and unrighteousness of men who hold the truth in unrighteousness; . . . Because that, when they knew God, they glorified Him not as God, neither were thankful; but became vain in their imaginations, and their foolish hearts were darkened. Professing themselves to be wise, they became fools . . . Who changed the truth of God into a lie, and worshiped and served the creature more than the Creator, who is blessed forever" (Rom. 1).

G. M. O.

DELFT

Wilt niet delven in u zelven,
Want gij vindt er slechts ellend!
Delft en zoekt in d' eelsten goudmijn.
Laat Gods Woord uw schat en lust zijn
En uw huis — des Heeren tent.

—Van Kempen.

I N G E Z O N D E N

De Voorzienigheid Gods en Regeering Aller Dingen, en de Symboliek der Schepping, in verband met ons Zieleleven

We verstaan onder de voorzienigheid Gods, dat God niet alleen alles heeft geschapen, maar dat Hij ook steeds alle dingen onderhoudt door Zijne almachtige en Goddelijke kracht; niet alleen het besluit over alle dingen die geschieden zouden, maar ook de uitvoering van dat besluit, de dadelijke voorzorg en beschikking daarvan, gelijk wij ook lezen in Gen. 22:8: "God zal Zichzelf een lam ten brandoffer voorzien."

De voorzienigheid Gods wordt ook genoemd Gods ordonnantie; Gods weg; Gods hand; Gods dragen; Gods werken (Ps. 104:24); Gods regeering (Ps. 93:1). Gods voorzorg (I Petr. 5:7) is eene kracht Gods niet alleen omdat de voorzienigheid Gods wordt uitgevoerd door den Almachtige, maar mede ten opzichte van die kracht naar buiten in de schepselen. Dus staat er met nadruk geschreven (Mark. 5:30) "Jezus, bekennende de kracht die van Hem uitgegaan was," toen de vrouw op het aanraken van Zijn kleed werd genezen. En ook wij, wanneer de Heere ons van een of andere zware ziekte geneest, het zij langzamerhand, of in een oogenblik, gelijk deze vrouw door het geloof en op het gebed, en Hij ons dan door Zijn Woord en Geest vertroost en moed insprekt, zijn ons zeer wel bewust dat wij door Zijne kracht en invloeiing zijn genezen. Wij zijn ons wel bewust, dat het de Heere is, Die eerst in ons werkt het verlangen tot genezing, daarna het geloof in ons werkt dat Hij ons kan en wil genezen; vervolgens het gebed in ons hart en op de lippen legt, en dan ook de genezing schenkt, met het bewustzijn er van; zoodat wij opstaan van onze legerstede, en weten en gevoelen dat wij genezen zijn niet alleen, maar Hij zelve overtuigt ons door Zijn Woord en Geest, dat wij genezen zijn van onze kwaal. Hetzelfde vinden we in ons tekstvers: "En terstond is de vloed haars bloeds gedroogd, en zij gevoelde dat zij van hare kwaal was genezen"; en als wij een weinig verder lezen, dat "zij bekende al de waarheid, en Hij zeide tot haar: Dochter! uw geloof heeft u behouden, ga henen in vrede en wees genezen van deze uwe kwaal." Het is door Zijne direct-invloeiende kracht dat wij ons bestaan hebben, en ook in de genezing onzer krankheden is het de Heere die ons kracht schenkt en van nieuwen moed en blijdschap ter rechter tijd voorziet. Voorzeker, een duizendwerf heerlijke gedachte!

Het is eene Almachtige kracht, waardoor wij inzien in de schepping, de ontelbare schepselen en de onbedenklijke verscheidenheid van hunnen aard, vorm, bestaan en blijven van ieder ding in zijn wezen of aard; alle beweging der dingen, zoo der levende als der levenlooze; de nette orde van ieder ding, en hoe het eene het andere gaande maakt en bevordert. Zelfs de plaats en het huis onzer inwoning worden door God bepaald. En ook het getal der dagen van onze krankheden en de tijd onzer

inwoning, welke wij niet zullen overschrijden, worden ter rechter tijd daargesteld door Zijne voorzienigheid, regeering, goedheid en wijsheid. Men zal zich in verwondering verliezen door het aanschouwen der oneindigheid van de kracht en wijsheid Gods, waardoor dat alles wordt onderhouden, geregeerd en bestuurd.

Door deze Zijne kracht voert God alles onwederstandelijk uit. Niemand kan het verhinderen, want de Heere der heirscharen heeft het in Zijn Raad besloten; wie zal het dan breken? en Zijne hand is uitgestrekt; wie zal het dan keeren? (Jes. 14:27). En in Jes. 46:10 spreekt de Heere: "Mijn Raad zal bestaan, Ik zal al Mijn welbehagen doen!" Voorzeker, eene heerlijke gedachte, wanneer we daar bijvoegen dat de Heere alle dingen dóet medewerken ten goede voor degenen die Hem liefhebben en naar Zijn eeuwig voornemen zijn geroepen. Dan kunnen we zelfs roemen in de verdrukking, wetende dat de verdrukking lijdzaamheid werkt (Rom. 5:3), en ons meer bekwaam maakt om voor Hem te leven, en vooral dan, wanneer Hij ons door Zijn Woord en Geest welbewust doet aanschouwen, dat Hij het ons ten nutte werkt. Zie, dan wordt de blijdschap en dankbaarheid een spontane werking en kunnen wij niet anders dan Hem loven en prijzen.

Het is eene alomtegenwoordige kracht Gods, niet alleen ten opzichte van het Alomtegenwoordige Wezen Gods, maar ook ten opzichte van de uitgaande kracht in de schepselen. De kracht Gods vloeit niet alleen in het gemeen in alles; raakt niet alleen de eerste onder-oorzaken aan, en dat die dan verder de beweging en de werking in de andere oorzaken verwerken en uitwerken zouden; maar die kracht dringt door in ieder schepsels bestaan en door onder-oorzaken heen gaande, tot het laatste gevolg toe, en raakt het ten opzichte van die kracht onmiddellijk aan. Dus is er niets, noch er beweegt zich iets of Gods kracht is daarin en vertoont zich daarin. En — hadden wij een helder inzicht, we zagen haar in alles. De voorzienigheid Gods is zoo klaar in de natuur en in de Schrift, dat, indien iemand slechts een oog heeft om te zien, hij de voorzienigheid Gods niet loochenen zal.

Volgens het getuigenis van Job, is zij zichtbaar in de natuur: "En waarlijk, vraag toch de beesten, en elkeen zal het u leeren; en het gevogelte des hemels, het zal het u te kennen geven; ook spreek tot de aarde, en zij zal het u leeren; ook zullen de visschen der zee het u vertellen. Wie weet niet uit alle dezen dat de hand des Heeren dit doet?" (Job 12:8)

Indien we een weinig stilstaan bij die dingen, dan zien we zeer duidelijk de alomtegenwoordige kracht Gods daarin. Ieder ding zegt het ons, dat het zijn bestaan niet uit zichzelf heeft, maar dat het van God is geschapen, en dat het daarom alzoo weinig door zichzelf kan bestaan, als zichzelf voortbrengen, en dat tot beiden dezelfde Goddelijke kracht wordt vereischt.

Wanneer we het heelal aanschouwen in zijne orde, hoe ieder zijn eigen werk doet; het eene het andere niet verdringt of in den weg staat, maar met het andere te zamen komt om voort te helpen, en dat geen verwarring

onder al de schepselen van zoo verscheiden aard en beweging komt; dat de levenlooze zoo net in hare orde en beweging blijven, en dat, zonder die of het einde te kennen, dan roepen we het uit met den dichter van den 104den Psalm (vs. 24): "Hoe groot zijn Uwe werken, o HEERE! Gij hebt ze alle met wijsheid gemaakt, het aardrijk is vol van Uwe goederen!" (Zie ook Gen. 1:31.)

Hoe juist weten zon, maan en sterren hunnen loop, hunnen op- en ondergang? Hoe juist komen ebbe en vloed op hunnen tijd. De vogelen weten hunnen tijd van komen en gaan; ieder bloempje weet zijn tijd van voortkomen; alle schepselen blijven of in hun wezen, of in hun aard door voortteling, zoodat er niet een — van de schepping der wereld aan tot nu toe — gemist wordt! "Heft uwe oogen op omhoog en ziet wie deze dingen geschapen heeft, die in getal hun heir voortbrengt, die ze alle bij name roept, vanwege de grootheid Zijner kracht, en omdat Hij sterk van vermogen is, er wordt er niet een gemist!" (Jes. 40:26)

Gelijk de voorzienigheid wordt gekend uit de natuur, zoo toont ook de Heilige Schrift zoo veelvuldig aan, dat iemand wel beslist ongeloofig moet zijn om dit te ontkennen, zoodat niemand die den Bijbel Gods Woord acht, het ooit heeft durven bestaan, dit te loochenen; doch sommigen wringen en draaien de Schrift zoo, dat ze de woorden behoudende, de zaak zelve zoek brengen. We lezen toch zeer duidelijk in Efeze 1:11: "Die alle dingen werkt naar Zijnen wil." Dewijl God nu alle dingen werkt naar Zijnen wil, zoo is het toch duidelijk dat er niets of niemand kan werken tegen Zijnen absoluten, souverainen en almachtigen wil! Een verwaand en verstandeloos mensch zou zich er op laten voorstaan dat hij de wereld veel beter en wijzer zou regeeren dan ze nu bestuurd wordt; hij zou het in de zee niet laten regenen, wijl daar alreede water genoeg is; hij zou zoo vele woestijnen en woeste, onvruchtbare plaatsen niet dulden. Arme mensch! Arme dwaas! — een ieder die een weinig met eene woestijn bekend is, weet dat er zoo veel in de woestijn is te leeren, indien hij slechts een oog heeft om te zien; indien hij slechts den tijd neemt om in die grootsche stilheid deze groote werken Gods te aanschouwen. En is het niet telkens God Zelf, die Zijne dienst-knechten in de woestijn leidt, om daar, in die groote stilheid, verre van het rumoer der stad, hen te onderwijzen? Zoo lezen we van Mozes, en David, en zoovelen van de Profeten, die in de woestijn hun onderwijs ontvingen van den Heere. Ook onze Heiland werd in de woestijn geleid om daar verzocht te worden. De dwaas zal zeggen dat hij zoovele kale rotsen niet zou hebben gemaakt. Doch een ieder die met de bergen een weinig bekend is, zal u vertellen van de grootheid en de vastigheid dier rotsgevaarten, zoodat we daaruit kunnen leeren. De Schrift wijst ons telkens symbolisch op de vastheid der bergen, die ons henen wijzen naar de Rots der eeuwen; en ook, die veel in het gebergte verkeert, zal u vertellen van de grootheid der werken Gods, en hoe ook daar, verre van het stadsgewoel, en van de ontzettende gejaagdheid der zakenwereld, de gemeenschap met God

meer wordt gevoeld dan in de drukke woelingen van het aardsche leven; niet zoozeer met het verlangen om daar altijd te blijven, maar om gesterkt te worden tegen de woelingen des geestelijken strijds die ons is wachtende.

De dwaas zou misschien zeggen, dat hij geen bloemen zou laten groeien in de noordelijke vallei van Groenland, nabij de Noordpool, dewijl daar toch geen mensch komt om te zien. Wij willen toestemmen dat er, buiten Peary en McMillen's aeroplane-reis, — die ons de fotografie, vandaar genomen, in al hare kleuren heeft overgebracht — misschien niet velen zijn geweest dan enkele Groenlanders. Doch indien niemand ze had gezien, zou er ook niemand over hebben kunnen spreken. Doch wij weten dat God ook daar Zich in Zijne eigene werken verheerlijkt. Laat ons eenigszins indenken, hoe daar verre in het Noorden, waar de winters zoo vreeselijk lang en koud zijn, nochtans in het korte zomerseizoen de bloemen hunnen tijd weten om in schoone kleuren en schakeeringen hunne pracht te vertoonen. Wanneer de zon het ijs doet smelten en het aardrijk verwarmd, beantwoorden ze aan hunne bestemming en heffen hunne kopjes omhoog om hunnen Schepper te loven! Voorwaar, wanneer we hier eenigszins bij stilstaan, nemen we weer nieuwen moed, bij het bedenken hoe de gansche schepping ons symbolisch wijst naar het hoogere; dewijl het ons zegt: indien God machtig en gewillig is, zelfs in het koude, verre Noorden door de zon het ijs te doen smelten, het aardrijk te verwarmen en bloemen te voorschijn te roepen, en Hij ze daar verzorgt, opdat die bloempjes zelfs daar Hem zullen loven, dan is Hij toch zeker ook gewillig en machtig, onze van nature koude harten te verwarmen door de liefderijke stralen van de Zonne der Gerechtigheid, opdat wij, die in Christus Jezus Zijne kinderen zijn, Hem bloemen en vruchten dragen zullen, door de kracht van Hem die in ons werkt beide het willen en het werken, naar Zijn vrijmachtig welbehagen; want — wij gaan de bloemen zeer verre te boven. Zoo ligt ook hierin eene heerlijke gedachte voor allen die door God geliefd worden en door wederliefde gedrongen, verlangen om Hem bloemen en vruchten te dragen!

God doet niets tevergeefs. In ieder werk Gods is onnaspeurlijke wijsheid, en ieder werk Gods heeft een heerlijk, wonderbaar en nuttig doel. De Engelen zien het en verheerlijken God er om; en de mensch wiens verstand met Goddelijk licht is bestraald, let er verstandig op. Het behaagt den Heere soms ons door het symbool der schepping te onderwijzen, zoowel als door Zijn Woord, namelijk, om ons door de dingen der natuur op te voeren tot het hoogere, om ze alzoo meer duidelijk en gemakkelijker te verstaan. En somtijds behaagt het Hem, ons door het hoogere te onderwijzen in de zaken van het aardsche, namelijk, om de dingen "visa versa" te gebruiken, zoodat wij zelfs in vele zaken dan als het ware een dubbel onderricht krijgen, en alzoo door het eene in het andere worden gesteund, evenzeer als wanneer de Heere ons onderwijst door Zijn Woord; opdat wij ons zouden veilig weten in onzen handel en wandel, en verzekerd zouden wezen te handelen naar Zijnen wil, vooral in

zaken van meer bijzonderen conscientieusen aard, waarin wij in meer bijzonderen zin naar klaar en helder licht vragen, opdat wij naar des Heeren wil zouden handelen en niet naar eigen inzichten; en tevens gevrijwaard zouden blijven voor de gevaarlijkste van alle zonden, namelijk, om anderen na te doen, iets doen omdat wij anderen iets zien doen, of, omdat anderen iets aan ons willen opdringen al is dat ook met een goed doel, zonder ons bewust te zijn dat de Heere er ons toe roept; anderen nabootsen, hetwelk is "imitation," wat in den wortel niets anders is dan geestelijke zelfmoord. Imitatie is geestelijke na-aperij, hetgeen daarom juist zoo gevaarlijk is, wijl het ons soms goed toeschijnt, hoewel het is een steunen op menschen inplaats van te leunen op den Heere. En al wat uit het geloof niet is, dat is zonde (Rom. 14:23).

"Er is een weg dien iemand goed schijnt, maar het laatste van die zijn wegen des doods" (Spr. 14:12). En we zouden er aan kunnen toevoegen: Hoe beter een zaak schijnt, doch in den waren zin niet goed is, dat is: niet door den Heere bestemd, des te gevaarlijker is dezelve. Daarom, duizendwerf gelukkig, dat de Heere de Zijnen kent, en dat Hij die nimmer sluimert, over ons waakt, ons het gebed in het hart en op de lippen legt, onze gebeden verhoord en ons, beide op natuurlijk en geestelijk gebied, van het noodige voorziet.

BENJAMIN CRAMER.

INGEZONDEN

Waarde Redactie!

Gaarne wilde ik, dat onderstaand schrijven een plaats ontving in uw blad. We hebben hier in onze gemeente te Hull, Iowa, een gemeentevergadering gehad op Woensdag, 8 Dec. Vele zaken werden verhandeld. De hoofdzaak was, dat de gemeente moest worden gewezen op die onkerkrechtelijke vergadering der Kerkeraden, waar een Classis in het leven werd geroepen. Veel dingen werden ons voorgehouden, om te bewijzen hoe ongereformeerd alles was toegegaan. Hier wil ik nu niets op zeggen, omreden dat het van eene kant komt. Doch wel wilde ik eens schrijven wat mij in deze vergadering vermeld deed staan, namelijk dat een man als B. J. Danhof zoo geheel omgezet is tegen onze kerken. Zooals het thans schijnt is B. J. Danhof zoo spoedig als hem dit mogelijk is weer in de Chr. Geref. Kerk. Zijn uitspraken sturen daarheen. Doch wat mij verwondert is, dat hij Prof. Volbeda en Berkhof vroeger gebrandmerkt heeft als ongereformeerd te zijn en nu zelf de puntjes begint af te knabbelen om toch alsjeblieft maar weer één te worden. Natuurlijk de toestand brengt dit alles wel mee en als B. J. Danhof naar de kerk terug wil, dan moeten er nog meer puntjes de kop af. Het jammerste is, dat die man weer predikant wordt, in de Christelijke Geref. Kerk als het hem gelukt. Ik heb vaak gedacht als ik hem hoorde: de kennis maakt opgeblazen, maar de liefde sticht. En nu is onze gemeente gescheurd en de herder gaat aan 't loopen. Een deel der schapen staat

verslagen, anderen zijn blij, dat hij heen gaat. Jammer, dat hij nog probeert in de Chr. Geref. Kerk te arbeiden en ik heb te veel liefde voor het Chr. Geref. volk dan dat ik stil zou zwijgen. Wij hebben veel doorgemaakt in een korten tijd, maar God regeert en beproeving is goed voor ons. Er greep in mijn opinie een zuiveringsproces plaats. We behoeven niet ontmoedigd te zijn. Wel hebben we naar 't uitwendige maar kleine kracht, maar met God gaan we door een bende en springen we over een muur. Als God voor ons is, wie zal dan tegen ons zijn.

G. PLEIZIER.

Hull, Iowa.

PSALM 104

O Heer! Uw werken zijn volkomen
Met wondere wijsheid voorbereid!
De wereld tot haar verste zoomen
Vloeit over van Uw heerlijkheid!
Zie hier de zee haar golven krielen
Alom van levendige zielen.
Een zilverschubbig watervolk!
Daar wandelen de zeekasteelen —
De azuren vlakten door — daar spelen
De leviathans in de kolk!

U wachten die miljoenen scharen,
O Bron van alles wat bestaat!
Geeft Gij hun spijs — zij vergaren!
Ontsluit Ge Uw hand — zij zijn verzaad!
Verbergt Ge Uw aangezicht — zij beven,
Neemt Gij hun adem weg — zij sneven
En keeren weder tot hun stof!
Zendt Gij Uw Geest uit, zij verjongen;
Heel de aard' vernieuwt Ge en aller tongen
Verkondigen in 't rond Uw lof!

Die lof weerklinke onafgebroken,
U, die den troon der eeuwen drukt,
Die neerziet en de bergen rooken,
Die aansnelt en de wereld bukt!
Verblijd U in Uw werken, Heere!
Als in de tolken Uwer eere.
De teekens van Uw hoog gezag!
En geef me — o, doe mij 't voorrecht smaken! —
Een ziel, die voor Uw grootheid blaken,
Een tong, die haar bezingen mag!

Ja Heer! ik wil Uw lof doen rijzen,
Met dankgebed en harpgezang!
U wensch ik als mijn God te prijzen,
Elke ademtocht, mijn leven lang!
't Is zalig U mijn hart te wijden,
Zich in de aanschouwing te verblijden
Van Uw almachtige gena.
Wel hem, dien zij heeft uitverkoren!
Alleen d' ondankbre wacht Uw toren —
Waak op mijn ziel! Halleluja!

—Ten Kate.